

За годинѣ, вѣтрѣ въ Държавѣтѣ 1
Турска Мира **Жлатна**. За годинѣ вѣтрѣ
отъ Държавѣтѣ 6 бѣли меджидіета.
За 6 мѣсеца 3 бѣли меджидіета.

Постоятелите отговарят за запла-
титъ и взематъ на 15 едно като съберътъ
отъ 5 епомоществанія на горѣ, и
на 10 едно, като съберътъ отъ 10
на горѣ.

НАПРѢДЪКЪ

Подписката на спомоществованіята
става Въ Цѣ градъ при Мв. Найденова
Редактора и притежатели — Агониантъ-
ханъ № 14.

Статии и дописки за общеполезны и народны работы ся вмѣстятъ съ благодареніемъ, но въ великой случай трѣбва да сѣ снабдени съ погрѣбонѣи подписы.

За часты извѣстія са плаща по два гроша на редъ.

Испращанытъ за обнародваньє статій
и допискы назадъ са не вращать.

ВѢСТНИКЪ ЗА НАРОДНЫ, ПОЛИТИЧЕСКЫ И КНИЖЕВНЫ НОВИНЫ

Спомощствованіята почнуватъ отъ началото на всякой мѣсець.

Пожеже годишното течение на вѣстинкѣтъ е една *Дира* турска, а настоящата стойность на *Диратж* съ *Кайме* е гр. 165, оиѣ отъ нашитѣ почитаеми Настоятели или спомоществователи, която бы ни внесли пары въ *Кайме* или *тембры*, трѣба да се съобразизаватъ за тѣзи само седмичнѣ съ показанкѣтъ цѣли на турскѣтъ *Дирѣ*.

ЦАРИГРАДЪ, 3 Марта 1877.

Еще одна седмица са изминъ, и нищо оирѣдѣлительно не може да се каже, по миренъ начинъ ли или съ войнъ ще се свърши расправата между Выс. Портъ и европейскитъ Кбинеты. Толкозъ изсказванитъ отъ европейскитъ журналистичк мнѣня за миръ или войнъ сж различни и противоположни.

Така, на циркулярът на князя Горчакова никой отъ Силытъ еще не е отговорила. Един казувать, че туй отлаганіе произлиза отъ това, гдѣто Силытъ са двоумѣтъ да пріемѣтъ едно общо съ Россіѣю дѣйствуваніе противъ Португѣя, или пакъ да удобриятъ веденното дѣйствуваніе на Россіѣ.

Отъ своихъ страпъ, Англія предлагала са даде на Турціѣ срокъ отъ единаго само годишъ за да положи въ дѣйствиѣ обѣщаныѣ реформы, и, както увѣрять, [русското правительство не отговаряло по начало туй английско предложение, но полагало като условіе за приемаването му, да са съгласиѣ предварително Силытъ върху въпросиѣтъ, какво трѣбва да са правни, аки и слѣдъ стичающаго на тоя срокъ. Портата не имѣла задълженіята си. А туй условіе полагала Россія, защото нито може да държи на военныѣ погубовоискиѣ си цѣлы дванадесетъ мѣсцы, нито пъкъ да ги расчистуе; тогызъ само можали тя да направи или едното или другото, когато първо са утѣри за каквы жѣрвы ще са вземжъ слѣдъ изминуването на туй врѣменно разстѣпаніе. На туй споразумѣніе отдавать даже и поощеніието което е предприелъ въ послѣднѣе врѣме да направи на столицытъ на великыѣ Силы генералъ Игнатіевъ. При всяко това, организирати въ русскыѣ дипломатиѣ обѣщавати, че Россія никакъ нѣма на умъти са да са обезображи, прѣди да осигури по единъ или по другъ начинъ интересытъ на Турецко, а прѣдъиди отъ туй Англія срокъ ги смѣтило съгласно съдѣйствиѣ безплатно, и настоявати върху общото съдѣйствување на Европа за да са принуди Турція да вѣдѣши европейскыѣ програмы. Исто туй тѣмъ вѣдѣшии глѣдаатъ на подписаніето на мирътъ съ Княжесивата Сърбія и Черна-Гора, кито никакъ не рѣшающе главныйтъ въпросъ, т. е. улученіето на състоианіето на Христіаныѣтъ въ Турціѣ, за което именно бы европейското намѣтаніе.

Какъ и да е, а последните телеграфически известія казуватъ, че Россія предлага на Силите новъ и по умѣренна программъ. Тази программа състои въ това, дабто да са счѣпени единъ протоколъ, който да са подписане отъ великитѣ Сили и отъ В. Портъ и който да обеза, парочито отъ Турціѣ обещаніе, подъ общото поръчителство на тѣх Сили, че ще изпълни реформитѣ.

Но за кои реформи ще бъде той протоколът? Ако е работата за предположеният от цариградския Конференция реформи, тяхъ В. Портж ги отвърля едва преди единъ мѣсець, и не може да са разбере какъ те са обхвата тѣ сега да изпънятъ едни итр-

ки, на които по никакъвъ начинъ не
склонни по напредъ, когато послани-
цытъ ихъ заплашвахъ съ отхождането
си. Ако ли прѣдложи за общитъ по-
вѣщатъ Държавъ реформы, на които
В. Порта даде, какво е извѣстно, но-
выя формы чрезъ Огомаекайтъ Кон-
ституціи, тѣхъ нѣкъ бѣхъ отвержи-
ли въ Конференціи тѣхъ полномочи-
тъ на великитъ Силы, като по ника-
къвъ начинъ не склонихъ да приѣмътъ
Конституціи тѣхъ вѣсело опредѣлены
исканія, които Конференція въ дѣ-
лы прѣдуготовителны съразныи
бше приготвила и начертала; и дѣй-
ствительно, непослѣдователность бы
ла отъ ихъ странъ и съсѣлъ не-
сообразно съ достоянію на тѣхъ Силъ,
ако приѣмъхъ днесъ това, което
вчера толкувъ официално и согласно
отказахъ да вземътъ прѣдъ видъ, безъ
да стане какво-годѣ промѣненіе на ра-
ботытъ. Слѣдовательно, отъ краткость
на телеграфическыя извѣстія мнѣ
по може да са разбере съдържаніе
на отдаванитъ за Россіи новыя ис-
точныя программы.

Но каквато и да е тази нова руска программа, колкото умърена и да е тя, Англия пакъ постоянноува, казуватъ, въ своето недовѣріе и настоява да си даде потребното врѣме на Турціи, щото да може В. Портъ спокойно и освободена отъ тѣжкыя военны разноска, на които е подложена днесъ, да пристъпи на работы, което, впрочемъ, е невъзможно преди да са обозорѣжъ първо Россія, на коймото войскытъ въ Кашевъ, высѣтъ като Дямоклеевъ мечъ. Отъ языкътъ на рускытъ вѣстници излизва, отъ другъ страниж, че въ Петербургъ имѣтъ намѣреніе да постоянноува въ идеикъ за придварителното опрѣдѣленіе на каквы мѣрки ще са вземѣтъ слѣдъ истичаніето на исканото отъ Англіи върѣме. Тойзи языкъ отъ еднаж страниж, и постоянноитъ военны приуготовленія въ Россіи, какво и постоянноуваніе то на Чернъ Горъ въ своитъ прѣувелчениы домоганія отъ другъж, оправдаватъ до нѣгдѣ страховетъ на психическытъ, които мыслить че, въ каквото положение са намѣрватъ работытъ, мирять не може да са усугури другоиче, освѣтъ съ войнжтъ.

на
Конференціята въ Ц/градъ
1876—1877.

(Продълженіе отъ брой 120-ий)

П Р И Б А В К А В.
Беларія.

ПРОЕКТЪ ОРГАНИЧЕСКАГО РЕГЛАМЕНТА.

1) Отъ именуванныхъ по долу чиста вь сѣ-
гласно съ прибавленіемъ карты, кою на се у-
правляють спорелъ указывать на чистотѣ
сплетемъ. Источиниеть виниеть, на кою сто-
лицата ше бжде Тирново, ше состоятъ отъ
санджацкыи Ресушкыи, Тирновскыи, Туз-
чанскыи, Варненскыи, Сливевскыи, Пловдив-
скыи (составъ Сулеймъ-Ври и Ахмъ-Челеби),
и отъ казантъ Кларк-писе, Мустафа-Паша
и Казакъ-Агачъ. Западный виниеть, на ко-
то столицата ше бжде Софий, ше са состо-
ялива отъ санджацкыи Софійскыи, Видинскыи
Нпшскыи, Скопскыи, Битолскыи (составъ дѣ
казанъ на югъ), отъ еднѣ часть на Стрѣз-
енъ Тиквенскыи, Велесскыи и Костурскыи

2) Административна единица ще бъде кантонът (*нахлія, модифицико*) съгъ петъ до десетъ хиляди жители; а като са свързатъ до кождото е възможно настоящитъ административны раздѣленія, ще са положъ всенко стараніе за да са нарѣдѣтъ Христіане и Мюсюлмане на разнытъ кантони. Кантонитъ ще са управлява отъ единъ управителъ, избиратъ за четири годины отъ помежду членове на кантонскый съвѣтъ и отъ самитъ

той святѣ. Кантонскій свѣтъ же са съставляна отъ прѣдставителѣ на всѣхъ общинѣ, когдѣ же са избиратъ за четири години бѣше раздѣленъ на религіи. Кантонытъ же спази днесъ съществующыя организаціи; а вслѣдствіе въпроси относительно до интересы на кантонытъ (къто за съобщеніе, разсвѣряніе и собирающе на шкѣво дажди), когдѣ отъ надзирателныя комисіи же са подмѣнятъ подъ неговѣтъ компетентность, же бѣдѣтъ подъ вѣдомство на кантонскыя свѣты и подъ надзирателство на по горныя власти. Кантонскій свѣтъ же са собира ведѣтъ въ мѣсеца; а двамна отъ членовѣ му, опредѣляван отъ свѣтъ за четири години, же познать на управителѣ въ управленіе на неговѣтъ длѣжности, подъ названіе свѣтъинцы. Междуна родина комисія же са занимава до когдѣто е възможно съ да пѣтъ отъ двѣко спогоженіе, когдѣ да може да сѣспурѣ въ кантонытъ прѣдставителствующето на меньшинства. Градоветъ и паянцытъ, когдѣ имѣтъ население по горне отъ десѣтъ хиляди жители, же имѣтъ постановленія подобны горѣ-доу на кантонскытъ.

3) Много каниони (*нази, модирмичи*) ще са съединени на санджаки, управлявани от мюесарифи и каймакани, които ще бъдат Християне или Мусулмани, според множеството на жителите въ санджакът, определявани от В. Порък за четири години по предложение от главния управител. Тези работа ще бъде, да бъдат извъ релъти и разгладжанието на работите въ кантонските селъжи. Управителът (мюесарифът или каймаканин) ще при себе си писаръ и двамата събътници, определявани от главния управител и въ двоец каталогъ на кандидати, съставляван от общиното събрание. Главният управител може да уполнява от службъ управителъ за три месеца и да пръгва на В. Порък съвършенното или увольнение.

4) Всяко излягае (власти) що има по един Главен Управител, оправдванъ за петь години отъ В. Портъ съ позволение на поръчителнѣтъ Свѣтъ; и ще му са заплати прѣлично. Въ случаи на смъртъ или когато си даде оставката Главниятъ Управител, неговѣтъ длъжности ще изпълнява прѣрѣменно единъ отъ главнитъ управители, оправдванъ за това отъ В. Портъ. Главниятъ управител не може да се унищожи отъ служба другоаче, освѣтъ съ силѣтъ на едно рѣшеніе отъ изпознатото съдилище, и то съдѣтъ като си сѣди. Главниятъ Управител ще прѣдставлява върховната власть и ще са грижи за изпълненіето на законитъ на Имперіята и на частнитъ Уставъ на излягащѣтъ; а ще бѣде той Христіанинъ и може да бѣде отоманскій или чуждъ подданикъ. Главниятъ управителъ ще управлява излягащѣтъ съ помощитъ на едно излягачко сѣбрание, на което членовѣтъ, безъ разлика на племе или религиѣтъ, ще са избирати свободно за четири години отъ кантонскитъ свѣтъ, вземени по окръжіе, както ще са раздени по долу, вѣтъ отъ всяко правителствено наѣснованіе. За оплакваніе, които ще са поизлизатъ при избиранието, ще рѣшава самото сѣбрание. Избирателитъ окръжїи на кантонскитъ свѣтъ ще са съставляватъ отъ съединеніето на много кантони; и тѣтъ трябва да обхвѣтъ отъ 30 до 40,000 жители, а всяка тѣтъ съставляваа сумма ще оправдываа единъ прѣдставител. Избирателитъ по избиранието си 1) вѣсичкитъ жители въ кантонитъ отъ 25 годинише възраст, които имѣтъ имущество (молка) или плащатъ данъкъ (1944 динѣтъ); 2) духовенството и служители въ религиѣтъ; 3) профессоритъ и учителитъ. Размышленіята на Сѣбранието ще бѣда въ публични. Сѣбранието ще съставлява за четири години едно административно комисїи, които ще служатъ кате съдѣтъ на Главния Сѣбрание, а поизлизатъ при излизаніето религиѣтъ. И въ кантонитъ по право членовѣтъ на сѣбранието, по единъ отъ всяка религиѣтъ, ще има най-малко единъ членъ въ тоя сѣбрание. Въ кантонитъ сѣбрание, по тоя свѣтъ, не може да се състои повече отъ десѣтъ членѣтъ, въ които ще са плаща редовно. Главниятъ управителъ ще взема мнѣніето на административнитъ свѣтъ въ вѣсичкитъ обстоятелствѣ, които не са отнасятъ до просто и чисто изпълненіе на разпорѣженіята на законитъ регламентитъ.

5) Събравето ще са еднакво надвиждат въ годишната, за да неспуту) и разгважда бд-жествът на възста и рмгмента на дая-цншт; а ще му са прдвдзавляа вслкг год-динк. Едно економическо изложение отъ Глав-ния Управлене и ще саоповиса на В. Пор-тъ. Системата за събрнето на даянствъ-те са възникн съ цѣль, а са оменн разпн-тнго на мѣстното богатство, като съвършен-но са обогчават и ваяншт на дъ народа

тяжестя. Военныйтъ откупъ (бедель-аскеріе) ще са взема само отъ здравитъ чловѣци на възрастъ отъ 20 до 40 години, и то отъ оми, които не пекатъ да възмѣтъ въ мѣстнитѣ народни гвардіи. Изплатенію на *бакимъ* до 1 Іуларія не ще са иска. Гюмурцитѣ, ноштитѣ и телеграфитѣ, дѣлжитъ за туюнитѣ и спортилитъ пѣтиѣта, както и монополитѣ, ще занеситѣ отъ висшестѣтъ началства, споредъ съществуиушитѣ досѣ на редѣтъ въ останалитѣ частъ на Имперіитѣ. Продажбата на десеттицитѣ си оставя уничтожена по прѣдписаниѣтъ наказаніи. Събиранието на другитѣ данци, ще са наредѣ отъ вилаетското Събрание и отъ кантонскитѣ съѣти. Главниятѣ Управителѣ и вилаетското Събрание ще съчиняватъ всиѣкъ петь години бюѣжѣтъ за доходитѣ на пилетѣтъ, за да са опрѣлитъ количеството, което ще са прѣдѣла на В. Портѣ, като са взематѣ прѣдъ видѣ до колкото е възможно доходитѣ отъ послѣднитѣ десеть години и увеличението на мѣстното благосостояіе. Кантонскитѣ власти ще пристояватъ за разбитаніето между общинитѣ и ще прибиратъ сѣрзѣитното на всиѣкъ отъ тѣхъ количество въ опрѣдѣленитѣ прѣдѣла. Тѣя количества, отъ като са извадитъ кантонскитѣ нужды, ще са прѣнеситѣ въ вилаетскитѣ касси. Начинитѣ за събиранието на данциитѣ ще са остави на рѣшеніето на кантонскитѣ власти. Едно количествно, което ще са опрѣдѣли отъ надзоритѣлнитѣ комисіи и което да не надпшѣва 30 % отъ доходитѣ на пилетитѣ, ще са прѣдѣла на подзаведеніята на Отоманскитѣ Банкѣ, за да служи за исплащаніе на общиѣ дѣлѣти и за нуждитѣ на централното правителство; а другата частъ отъ доходитѣ ще служи за възвѣршнитѣ лужди на вилетитѣ.

6) Договѣ са приготви особитѣ регламентѣ за правосъдието отъ надзорнѣтъ комисіи, сѣдищата ще са наредѣтъ по съвѣдующій начинъ. Длъжността на помирнѣтъ сѣдище не изпълняватъ управнѣтъ и тѣхнѣтъ съвѣтници. Ще рѣшиятъ конечно за гражданскѣ работѣ до количества отъ 1,000 гроша, и въ наказателнѣтъ работѣ ще даватъ мнѣніето си за погнѣрнѣ; а съ апелативъ ще рѣшиятъ до шѣтъ хиляди гроша. Ще сѣдятъ споредъ постановленіята и обичайнѣ, коимъ тѣ не непосредственно противоположны са съществующаго законы. Сѣдищата на гражданскѣ и наказателнѣ сѣдища ще са отбѣляватъ отъ Главнои Управнѣтъ съ съзвоненіето на надзорнѣтъ комисіи и по нѣмъ споредъ рѣшеніето на кантонскѣтъ съвѣтъ. А ще взематъ приличающѣ глоблѣ. Тѣ ще са отбѣляватъ три години, и следъ измѣнуваніето на туй рѣше, могатъ и пакъ да са отбѣляватъ, и въ туй обстоятелство ставатъ непремѣнни. Но яко тѣхното сѣдебно обясненіе не отговори на важността на длъжността имъ, тѣ могатъ да са уводнѣтъ отъ службѣтъ на Апелативното сѣдище, като са сѣдятъ въразрѣшено. Въ столицахъ на вилнѣтъ ще засѣдава едно Апелативно сѣдище, на оное членовѣтъ и прѣдсѣдательтъ ще са отбѣляватъ отъ К. Нормъ съ съзвоненіето а прѣдставителнѣ на порѣчителнѣтъ Съвъ. Членовѣтъ на Апелативното сѣдище могатъ а бѣдѣтъ или Мосюозане или Христіане и тѣ ще рѣшаватъ на основаніе на отоманскѣтъ законникъ. Европейскій елементъ може да а введе въ него, но въ туй обстоятелство мѣжикитѣ Европелѣще не носѣ едно свѣдѣтельство отъ компетентнѣтъ силѣбѣ възастъ а спомѣтъ знаніи. Върмето за длъжността на членовѣтъ отъ Апелативното сѣдище ще ъде петото и ще са распорѣжда по сѣдѣтъ распорѣженія, които съ и въ прѣвостепеннѣтъ сѣдища. Сѣдищата ще рѣшаватъ а всичкиятъ гражданскѣ и наказателнѣ работѣ, съ прѣдзавање за апелѣ (истиначѣ) отъ сѣдището въ столицахъ на вилнѣтъ. Засѣданія на сѣдищата ще бѣдѣтъ публични, а сѣдебното распытаніе за вѣдѣтелство. Прнѣдѣжжамитѣ особенно на оубъ и да е религіѣ работѣ ще са относитѣлнѣ пекуютелно до вѣдомството на черковнѣтъ власти при обществомъ, а издаваннѣтъ тѣхъ рѣшенія ще са полагатъ въ дѣйствиѣ.

7) Члена релігійозна свобода ще надає; об'єднання на духовному, кінто і на релігійності і учебні учреждения, ще бляють із тяжкості на усіх общинах. Ено оме за да промій релігій, треба да пм зарость от 18 годны, а момоче, на 16 дпны; но за да може да обм релігійно-промітне, момоче или момоче треба пріткара една седмица у духовній на-лізати на по пріткар релігій. Никакво релігійне не може да постави із стгаж-мьото на релігійні учреждения и у-раженіе на релігійні обряды. Дѣж-ство на вилетскы и кантоскы сѣбрани да прамышляють за общественното обра-ваніе, като дѣйствувають особено за отпа-

рыне и обдержанье на училища. Мѣстный языкъ же са употребляютъ наравно съ турецкимъ въ судилищахъ и въ администраціяхъ. Въ оныхъ кѣнтонъ гдѣто греческій языкъ не общъ, кѣнтонскыя начелства могутъ даго употреблять.

8) Редондната отоманска войска ще стои въ кръговитъ и въ по главнитѣ градове; и е предопредѣлена за пѣшихъ отблъсъ на нѣбото; а може да служи и въ вътрѣшностъ въ случаи на войнѣ, или по ксанъто на Главния Управителъ на нѣлста. Че са състави народна гвардіа съразмѣрно съ множеството отъ Христіанъ и Мосюмаъ, на който числото не трѣбва да надмънува едно на стотѣхъ отъ мѣлжкитѣ жители. Я че са обучавана особено подъ управленіето на чиновникъ, опредѣляванъ отъ Главния Управителъ; в ако по неговъ заповѣдъ, бѣзата на народитѣ гвардіи быхъ са направили съединени въ едно число по горне отъ хылядо души въ едно опредѣлено мѣсто, по горнитѣ чиновникъ (майори и по горни) че са опредѣляватъ отъ В. Портѣ. Една обръжана отъ въплетѣтъ жандармеріи, достатъчна да пазѣ общественитъ безопасность да пазява палицейскы должности, че са състави тѣй щото числото на Христіанъ и Мосюманды, които че ѣхъ съставиатъ, да е съразмѣрно съ множеството на сѣлскъ отъ двѣтъ религіи. Тя че има чиновники Мосюманды и Христіанъ, опредѣляваны отъ Главния Управителъ и че са расподѣли по всичкитѣ страны. В. Порта че ще вече да прии за напредъ прѣсесеніе на Черкезитѣ въ европейскы области; а токмо за установеніето вече доможадъ отъ дуй племе че са постарве за отдаденіето имъ, като лѣтъ подпомогне да са установилъ въ изѣлитѣ Мосюманскы области.

9) Общая амнистия еще са даде на тия коп
о съ затворени без решение, или съ прѣ-
връщаніи съкращенны нагъзанія (зачоленіе, по-
сѣдженіе отъ Державнаго, затворъ), рѣшеніе
ты административны начальствѣ, или отъ раз-
ныхъ отоманскихъ комисіи.

10) Една международна комисија ще се организира за една година, за да наблюдава изпълнението на този сегламент, който ще се положи въ действие в първите три месеца от подписването на протокола.

(Съгласно)

Турската Журналистика

Отъ пѣвколю вѣрме насамъ турски-
ѣ вѣстници не обнародувать пѣвко-
люстойни за да са земжѣ во вниманіе
люнове, при всѣчкото множество на
серіозни изъ Европѣ извѣстія, щото
а са узная и мнѣніе на турскѣ
журналистикѣ. И дѣйствително, любо-
пытно е това гдѣто, колкимъ влѣнѣтъ
на политикѣтъ въ Европѣ са разви-
вають сѣлно, щото да привлѣчатъ
вниманіе на всѣчкѣтъ европейскѣ
печатъ, турскѣ вѣстници мируваѣтъ,
ако слѣдуваѣтъ, види са, съ вниманіе
виженіята на политическѣтъ сърази-
канія въ разныѣ Каморы, за да из-
скажѣтъ по послѣ своѣтъ размышле-
нія. Тѣй бы помислилъ челоувѣкъ на-
гигиѣ. По работата са случавѣ съв-
ѣтъ наопаки. Съразисканіята дохожѣ-
тъ и заминуваѣтъ, турскѣ вѣстни-
ци отбѣратъ и обнародувать словата
а пѣвколю ораторы, и нищо повече.
Давнаго пѣвколю, съ което са занима-
тъ тѣ е, да изобрѣвѣтъ военныѣ
или на Россіѣ и Турціѣ, да напѣ-
тъ на пѣвкѣтъ, защото тѣ наруша-
ма всякога трактатыѣ, повдигага
народыѣ на взоржѣтъ на възстаніе, и
а са радуваѣтъ че е настанѣло вече
ѣвколю, когато ще възсужѣтъ изведѣ-
ждѣ коренѣтъ на дърво, което да
отстѣпническѣтъ плодѣне, които вѣ-
тъ народитѣ въ Имперіѣтъ, отров-
тъ са или са опояваѣтъ тѣй, щото
ждѣтъ всѣчкѣ криво, когато всѣчкѣ
въ редѣтъ си.

Тогази само ще престанат въз-
манията, когато вече неограничената
своя разбере, че Турция не е единъ
нужимъ трупъ, че са е съживила
въз Конститутцията, и че е готова
и сама да повали изпълнителъ, да
и когато бы имъ оставила Европа
судбината ѝ. Съ тѣзи размисле-

ния възбужда въ до най горниѣтъ точка на разолобното възбуждане, но щомъ видятъ че и пакъ са въвля на губерна въпросъ за общото обезоружаване, на драго сърдце го пригържватъ, както са долави единъ да-влиянкъ о приличаването са дърво за спасение, и тогазъ пакъ съвѣтуватъ, щото първа Турция да прѣдложи това на европейскитъ дворове, и то колкото е възможно по скоро, а ако не сполучи и това, тогазъ нека стане каквото има да стане, и то бържѣ. Продължаването на туй сумнително положение имъ не е по угоднѣтъ, а припнѣтъ на това сѣ известни.

Така, подъ насловъ *Размышления*, «Джериден Ханаидъ» ето що говори: «Ако отпрати человекъ на Горчакова едно таквозъ изпитване, какъвъ отговоръ може да даде? т. е. понеже управлѣнѣ министерството на въшпнѣтъ работи на единъ независимъ Държавъ, вий можете да обичате и да защищавате своитъ суцѣ подъ друга Държавъ едновѣрци, а ний познаваме че това проихождѣ отъ желанието ви да заслужите на правдѣтъ и на човѣчеството. Но защото Императорътъ желѣе мирѣтъ, може Турция да склони на това; исто тѣй и защото желѣе мѣстнѣтъ автономия на България и Босна, може и то да бѣде. Но за да искате изпълненіето на тѣ работи само за въ чужды Държавы, това е чиста погрѣшка. Защото, не сѣ само България достойни за такъвъ автономия, но и областитъ покрай Елада. Освѣтъ това, умолява са Ваше Высочество да даде такъвъ автономия на Черкезіи, Крѣтъ, Армѣніи, Полшѣ, Хивѣ и на други страны; туй ако направите, ще дошѣните доброто дѣло, което сте прѣдприели. На туй може да отговори Горчаковъ и да каже: по въ нашѣтъ Държавъ са не подигатъ никакъ оплакванія, ний прѣдпазваме това добръ, а и всѣкитъ ни подданици сѣ тѣрѣтъ благодарни. Такъвъ единъ отговоръ са очакува безъ сумнѣніе, но него го опровергаватъ историческитъ събитія. Защо не говореше тѣй въ възстаніето на Полшѣ и Кавказъ? Единъ малкъ корабъ пѣлѣтъ сѣ припаси са испроводи тогава отъ прѣтели на Черкезитъ, и руското правителство направилъ *алиш-постъ* Портѣтъ, а на лютѣтъ нѣтъ отъ Европа во вѣмето на насилствѣта въ Полшѣ отъ Муравіева, то отговори сѣ мѣланіе . . . Горчаковъ иска да унищожилъ парижскія трактатъ, който е станѣлъ, споредъ него, мъртва буква. Но тойзи трактатъ сѣ кръвъ е станѣлъ, и само сѣ войнѣ може пакъ да са унищожилъ.

Въ другъ единъ членъ, въ който са укорява Европа за идѣто не е разбрала еще стрѣленіята на Сиверъ, сѣщитъ въстаникъ са изразѣва така:

«Невъзможно е да разбере Европа думѣтъ на Россіи, а само са старае сѣ всѣкитъ си силѣ да въспре възбужданіето на войнѣтъ. Мисли Европа че прѣговоритъ сѣ Сърбіи и Черни Горѣ щестанѣтъ причина да напустне Россія военнитъ си пригютовленія и че Портата ще са занимае сѣ вътрѣшнитъ свои прѣобразованія. Не казуваме че туй е невозможно, защото Портата не желѣе войнѣтъ, тѣ са пригютовлява само защото гѣда да друго го бѣ желѣе, а всѣкитъ чада на отечеството, като глѣдатъ че отечеството са намѣрва въ опасности, обрѣжихъ са. Сега доста ли е само да отгѣли войскитъ Россія, щото Портата да прѣстане отъ да са пригютовлява и народѣтъ отъ да са обрѣжѣва? Не, защото прочутата по парухаваніе на трактати Россія, не ще склони да са обрѣже въ таквозъ задѣженіе. Ако Портата отгѣли войскитъ си, за да са прѣдаде на вътрѣшнитъ прѣобразованія, кой може, нѣ въвѣри, че тогазъ Россія като нѣ намѣри непригютовѣи не ще ни нападне? Не е ли неправедно сѣдѣ толкозъ разноски, да останѣтъ за малко вѣме мирни, щото да са пригюдѣтъ послѣ пакъ на движенія? Това гѣдѣто не желѣе Россія днесъ войнѣтъ, то проихождѣ първо отъ туй гѣдѣто тѣ не намѣри съюзникъ, и второ защото Правителството са постара да склони мирѣтъ сѣ Княжествата, като показѣ кѣмъ тѣхъ търпимостъ. Но ако дойде пѣвкой Игнатіевъ, или другъ пѣвкой

Менчикъ, който да носи прѣдложенія?

Ако отбѣгва Россія войнѣтъ, тѣ пакъ е по честита отъ турскѣтъ Държавѣ, като не са повредѣла материално, и морално както послѣдната. Възможно ли е прочее да отетѣнитъ отъ туй положеніе, въ което са намѣрихъмы порали интригитъ на Россіи, безъ да вземѣтъ отетѣненія за разноски сѣ? Дѣ съсредна дѣла за да са постигне спокоествіето на Държавѣтъ, първо войната, защото другъ пѣлъ не можемъ да приготвимъ сѣ такъвъ лесниѣ толкозъ войскѣ, и второ овѣковѣчаніето на мирѣтъ, а туй са сполучѣ сѣ вземаніето на порѣчителства, чрезъ които като осигуримъ мѣртѣтъ, да са прѣдадемъ на вътрѣшнитъ си прѣобразованія. Ако не сѣмѣтъ да вземѣтъ първото отъ тѣ средства и покажемъ малко търпимостъ кѣмъ второто, т. е. ако наредимъ работитъ безъ отетѣненія, Държавата двойно ще са овреди; първо ще утихне храбрѣтъ духъ на огомѣнскитъ народъ, и второ ще са увеличилъ лакомството на Россіи. Ако желѣе Россія мирѣтъ, желѣе го и Турция, но послѣдната иска порѣчителства.

Този сѣщитъ отетѣникъ пакъ, като говори за днеснитъ въпроси, казува:

. . . Силитъ по сухо и по море и на двѣтъ страни сѣ готовы и чакатъ само единъ заповѣдъ; и двѣтъ страны сѣ истѣглили сабѣтъ на честѣтъ, а и двѣтъ увиждатъ малчотіи да бѣ туритъ въ пожинѣтъ, прѣди догѣто не са е случило пѣщо отвратително. Но и третѣ пѣвкой ако да възне помежду не е възможно да прѣсѣдѣ работѣтъ. Защото, нито Държавѣтъ са намѣрѣли въ положеніе да остави малкъ единъ частъ отъ правдинѣтъ на своитъ независимостъ, нито Россія може да са върне назадъ. Тѣй що и двѣтъ страны, като не могатъ да са отгѣлятъ отъ туй положеніе по единъ начинъ безславѣтъ и неизносѣтъ тѣмъ, стоитъ единъ срѣщу другъ и са глѣдатъ взаимно.

Днесъ вече са узли неприѣтелѣтъ; съюзникъ не останѣлъ ни единъ, правдинѣтъ са тѣпчатъ, всѣка Държава работи за свой собственѣтъ интересъ, въредъ нашѣтъ едновѣселеници са побѣдѣхъ; никой прочее другъ не е нашъ прѣятель освѣнъ дѣтелностѣта. Вратата, които можемъ да похлопамъ за помощъ сѣ вратата на правдѣтъ, и ний имамъ на нашѣтъ странѣ правдѣтъ.

На тѣзи точки са намѣрѣваме днесъ, тѣй що, нито ако останѣмъ на нейѣ сѣ честити, нито ако са отгѣлимъ. А за да прѣсѣкочимъ тѣзи точки, туй не става безъ прѣдварително обмисланіе; туй обмисланіе ний го направихъ и намѣрихъмы че трѣбѣла да прѣмислѣмъ тѣзи точки. Но нека не помисли пѣвкой че желѣемъ войнѣтъ; не, не намѣрѣваме средство за да имъ избѣгнемъ. Нека са не лѣжемъ отъ махиациѣтъ на Европа, защото тѣ не желѣе войнѣтъ не за нашѣтъ интересъ, но защото са бѣи да не бѣи тѣ да са прѣдаде во всѣкѣтъ Европѣ; нека мирѣтъ, на не бѣ е грѣшка щото и да пострадамы ний. Но ний знаемъ вече политикѣтъ на Россіи. Отечеството са обрѣли, не трѣбѣла да проущамъ туй обсеителство.

Отъ свойъ странъ «Баскретъ», като говори за настоящето положеніе на работитъ, казува слѣдующето:

Занимаваме са сѣ оздравяваніето на мирѣтъ, защото побѣдѣлитъ щѣ бѣхъмы, призовахъмы побѣдѣнитъ на мирѣтъ, и като са отнесохъмы великодушно, сключихъмы мирѣтъ сѣ Сърбіи по най легки условия. Занимаваме са сѣ изпълненіето на реформитъ, доказателство на това е, гѣдѣто са опрѣдѣляватъ на службы не-мюсюлмане повече отъ колкото напрѣлъ, че са прѣематъ такѣ-зито въ военитъ училниѣ; изпълняваме въобще повече реформы отъ колкото иска отъ насъ Европа. Но обаче мирѣтъ и пакъ са не оздравява, а страховѣтъ за войнѣ изъ дѣнь въ дѣнь повече са умножаватъ.

Общитъ миръ са поврежѣла само отъ русскѣтъ политикѣ. Разсърдѣла са е Россія отъ пѣлѣнитъ които пѣдѣ до сега; първо защото са отгѣрили потата на Андранъ, послѣ защото останѣ сама, когато сѣдѣтъ несполучѣхъ на тѣзи нѣтъ поиска да нѣ заплаши сѣ орѣжіята; а послѣднитъ единъ смъртоносѣкъ ранѣ прѣтѣрѣтъ отъ на-

даніето на Султанъ Азиза. Излѣзе да нѣ бѣе чрезъ Сърбіи и са побѣди. Не сѣмѣ да произнесе откровенно рѣчьтъ война; но ний не напустѣхъмы си може да вземѣ на задъ Императорѣтъ. Дрѣпѣхъ ли са назадъ Россія? Тогазъ са изгубѣла тѣжѣстѣтъ който прѣтяжава у Славенѣтъ; тогазъ Россія ще остане като пула. Станѣла ли война? Въпротивно е тѣ да са ограничилъ за тѣколко вѣме между Россіи и Турциѣ, но то не може да трае за дълго вѣме. Защото истинитъ въпросъ докѣча интересѣтъ на всѣкѣ, щото Англія ще са помѣрѣне щомъ Россія прѣвѣне Прутиѣ . . .

Ний испращамъ войски на границѣтъ, не туй на припнѣва извѣпредѣны разноски. Въ оныя рѣцѣ, които ще обработѣтъ земитъ, намѣрѣватъ са сега орѣжія; ако трае това, намѣрѣтъ финанѣ, които никакъ не са въ добро сѣстояніе, ще са вложѣтъ еще повече; землѣдѣліето ни загивѣла. Тѣй що, отъ като взехъмы всѣкѣ прѣдѣочи, отъ като Държавата и народѣтъ прѣтѣрѣтъ многовидны жертвы, щото има да стане нека стане частъ напрѣдѣ. Нека поскѣмы порѣчителства отъ Россіи, а ако не ще да ги даде, безъ забѣжъ да са подпрѣтнемъ на работѣ. Вѣмето е драгоцѣнно.

Сѣдѣто на Маркизъ Салзбери.

Ето пѣлѣнитъ прѣводъ на най важѣнитъ частъ отъ словото, който изрѣклъ Маркизъ Салзбери на 9/21 Февр. въ Камерѣтъ на лордовѣтъ:

Въ трактатѣтъ отъ 1856 год. намѣрѣніята на Турциѣ да са прѣобразува са припнѣхъ по единъ най тържественѣтъ начинъ, и всѣка отъ Силитъ особено порѣчителствува най просто цѣлѣстѣтъ и независимостѣтъ на Турскѣтъ Имперіи. Тойзи трактатъ са подписѣли и отъ нашето правителство, на коего благороднитъ лордъ (д' Аргайлъ) бѣше членъ.

Но въ 1875 год. избухѣхъ едно възстаніе; благороднитъ ми прѣятель (лордъ Дерби) говорѣ че е необходимо да не са подклажда туй възстаніе и да са поимѣятъ външнитъ партизѣи да не нѣ дохождѣтъ на помощъ, и тогѣтъ тѣй са обѣли отъ сѣщитъ оныя мѣже, който бѣхъ подписѣли проектѣтъ отъ 1856 год. като да бѣ сторилъ едно голѣмо прѣстѣпленіе, не само противъ международното право, но и противъ правственостѣтъ. Азъ прѣемѣмъ, че сабитѣта сѣ прѣначили много тѣжкоуваніето, което трѣбѣла да дадемъ на трактатѣтъ отъ 1856, но зѣни ми са, че обстоятелството е много извѣпредѣно, гѣдѣто въ началото единъ укоръ бѣ отпѣрѣвъ противъ благороднитъ мой прѣятель за усилията му да го поддрѣжи, отъ единъ изъ министритъ, които сѣ условилъ това торѣчителство.

Въ такѣвъ сѣмѣлъ са прѣе нашето послѣдователно положеніе спрямо Турциѣ. При всѣкитъ очевидностъ, че надѣждѣтъ за напрѣдѣла на Турциѣ бѣхъ мечтатели, щѣно ли пѣвкой да отдаде право за това, дѣто да са обѣрнеме извѣдѣтъ противъ старитъ нашъ съюзникъ, който постоянно са е насърѣдавалъ да расчитѣ на нашѣтъ Държавѣ? Ако съюзничеството са бѣше безъ сумнѣніе да са борѣмъ до край противъ промѣненіето, — едно промѣненіе, който ни припнѣдава въ всѣкой случай да дадемъ едно ново и не надѣнно прѣтѣжованіе на думѣтъ, сѣ който нашето отечество са бѣ задѣжѣло — и да осуетѣмъ заставаніята, побуждава са отъ турѣваніята.

Наша длѣжностъ бѣше да бѣдемъ послѣдны между народѣтъ, въ напустѣваніе на дѣлѣто, който до сега сѣмы поддрѣжали; и ако бѣхъмы прѣели единъ съсѣмъ другъ линія на поведѣніе, каквѣта и да бѣ была винѣта на Турциѣ, колкото зѣ низкъ и да прѣдположите тѣхнитъ умѣстѣнитъ силѣ, тѣ бѣ имали правѣтъ причинѣ да са оплачатъ отъ тѣзи Държавѣ, ако бѣ излѣзѣлъ тѣ печалѣно и пасивѣнно, безъ прѣдварително вѣстѣе, изъ пѣтътъ, който сѣдѣваше прѣди това.

Такова е, во начало, излѣсеніето на нашѣтъ политикѣ, който са излѣни само толко, колкото силѣта на сабитѣта и на промѣнѣнитъ обстоя-

тельства ни припнѣдѣхъ да нѣ прѣначѣмъ. Но ний не напустѣхъмы отпѣрѣданіето наше съюзничество безъ двоумѣніе, безъ скѣрбѣ, и са обѣгѣмы всѣкога на надѣждамъ, че може да настѣне пѣвкое промѣненіе въ сѣвѣтитъ, който да постави изпово въ силѣ то ва съюзничество.

Ето, Г-да, защо въздохъмы ний въ Конференціѣтъ — не като първы да употребимъ насиліе, но като срѣдство за убѣжденіе. Въ такѣвъ случай, по пѣждѣ излѣзѣваше че, както го забѣлѣжи благороднитъ лордъ, който стои въ опозиціѣтъ странѣ, Россія бѣше двигателната Сила въ Конференціѣтъ. Не желѣхъ по тѣ начинѣ да са изразѣмъ, но въ сѣщото вѣме и не отказѣмъ, че сѣмѣлѣтъ на такъ фразѣ е сѣвършено точенъ. Истина е, че ний взехъмы участіе въ Конференціѣтъ за възстановленіето на мирѣтъ между Турциѣ и Сърбіи, послѣ да получимъ едно добро управленіе въ Турскѣтъ области, но е неоспоримо че, ний взехъмы тамъ участіе тоже и за да въспрѣтъ единъ воликъ и укорожающѣтъ опасностъ — имено прѣрѣкѣтитъ за единъ войнѣ между Россіи и Портѣтъ.

Като бѣше прочее такѣва злото, който ний отетранихъмы, естѣственно е, че върху показѣваніето на туй зло почивѣше наше морално влѣніе врѣзъ Портѣтъ. Ний казахъмы на Турциѣ: «Ако не направите това или опѣва, тѣзи страшна опасностъ, който може да докара изгубѣніето на вашѣтъ Имперіи, може да падне врѣзъ васъ. Ний са надѣмъ, че наше влѣніе и нашитъ сѣвѣти ще можѣтъ да имъ отетранихътъ — дѣйствително ний постигнѣхъмы тѣзи цѣлѣ — цѣлѣствѣваме ви, че не ще прѣемѣтъ никакъ отговорностъ за въ бѣдѣще ако вий глѣдѣте на нашитъ сѣвѣти сѣ прѣзрѣніе.»

Неоспорима истина е прочее, че страхѣтъ за сѣдѣствіето отъ едно сваждѣніе въ Конгрѣсѣтъ — отъ едно сваждѣніе сѣ Россіи — бѣше двигателната сила на Конференціѣтъ. Чини ми са, какѣ трѣбѣла и всѣкому другѣму да са чини, че отказѣваніето на Турциѣ е една тайна, толкозъ опасно са видѣтъхното поведѣніе.

Забѣлѣжѣвамъ, че удивленіето за тѣхното поведѣніе бѣ всеобщо, защото прѣвѣсходимъ и извѣпредѣны доводи отъ всѣкакъ видъ са привождѣхъ за да го разсѣпѣмъ.

Колкото за мене, азъ мислѣмъ за вѣрно, че една отъ причинѣтъ, който докара Турциѣ до това достѣпачѣвно рѣшеніе, е вѣрѣваніето, който са подхранѣване постоянно, не зѣмѣмъ отъ кой, но отъ сѣвѣтитъ неотговорни, че силѣта на Россіи е разслабѣла, че войскитъ и тѣмѣли отъ болѣеги, че вдѣганіето на войскѣ не сполучило, и че слѣдователно напрѣдно са страховѣли. Тѣ вѣрѣвахъ всѣкитъ възможни случайности. Тѣхната по прѣданіе политика е да са одрѣжѣтъ чрезъ раздѣленіето на Силитъ, и си мислѣхъмы, че Силитъ ще са раздѣлѣтъ и пакъ, и че една всеобща европейска война ще ги спасе.

При все това, споредъ забѣлѣжѣваніето на благороднитъ лордъ, добръ е да са каже че, който нѣ да бѣде истина до нѣдѣтъ, че страхѣтъ за едно сваждѣніе сѣ Россіи бѣше пѣй голѣмѣта двигателна сила, който може: не да са очакѣва за да са положи въ дѣло и да подѣйствува врѣзъ Турциѣ, но пѣжа разногласіе въ езѣкѣтъ на пѣномощнитъ върху въпросѣтъ за принужденіето. Азъ не употребихъ напѣтитъ никакѣо заплашѣване за принужденіе, какѣто го не направѣи русскитъ послѣдѣнитъ. Азъ не чухъ да са каже, отъ началото и до крайтъ, пѣщо, който по право може да са нарече заплашѣване за принужденіе прѣпорѣчѣваніята на Конференціѣтъ.

Тука има, мислѣмъ, едно забѣлѣжѣваніе отъ пѣкакъ важностъ че, въпроси за личѣи и народѣтъ честъ можѣтъ да имѣтъ сѣдѣствіа по странни за човѣчѣското щастіе, който не сѣ имали, може бѣ, никѣга по напрѣдѣ. Важно е да са забѣлѣжи и това, че поне относително до работѣтъ на Конференціѣтъ, не са случѣи нещѣ, който да принудѣи Россіи да вземѣ военны мѣрки въ случай, ако прѣпорѣчѣваніята не са прѣемѣтъ отъ Портѣтъ. При все това, Г-да, благороднитъ

лордѣ ний укорѣва еще, че сѣмѣмъ вѣмѣ да направимъ да са послѣдѣтъ отъ принужденіето; и който казѣмъ на благороднитъ лордъ, че тѣ не е разбрѣлъ какѣо значеніе има принужденіето, той ми отговѣра, тѣй който очакѣвахъ, сѣ едно формѣло пропѣрѣчѣе, но той ми казува, че това, който азъ мислѣмъ за принужденіе не е оный принужденіе, който тѣй прѣдѣлѣ, че испращѣніето на пѣмѣтъ флотѣ не е оный принужденіе, който тѣй прѣпорѣчѣвалъ, и че има единъ дѣлѣиѣтъ способъ да са употребѣи принужденіето, способъ, който сѣмъ и по силѣи и по желѣтелни отъ койкѣто рѣшеніи способъ.

Азъ слушахъ благороднитъ лордъ, нѣй голѣмо вниманіе, защото тѣмъ е единствѣното рѣшеніе, който, въ размышлѣвахъ въ себе си, не бѣ сполучилъ да откѣримъ. Но мѣмѣтъ дѣлѣиѣтъ излѣзохъ излѣгѣны.

Въ туй странѣо разискѣваніе разѣна правителството и на опозиціѣтъ са разлѣлихъ сѣвършено. Правителството бѣ сѣвършено искрено, и тогѣта искренностъ може да са прѣмѣри сѣ драмѣе. Ний изспѣмѣмъ единъ лѣтѣснитъ на нашѣтъ мислѣи на нашѣтъ дѣла врѣзъ пѣсалѣнѣтъ Камерѣтъ, но прѣзъ живота сѣмѣе не можѣхъмы да получѣмъ отъ опозиціѣтъ, който обѣмѣноса, свобѣда, защото е освѣбѣдена отъ говорѣностъ, никакѣо излѣвеніе на вѣното сѣпрѣтивленіе или на пѣмѣтъ желѣнія. Прѣзъ цѣлѣтъ есенъ тѣмѣлаше сѣбирѣнѣето на Парламентѣ, а поиска отъ насъ да са свѣмѣятъ Парламентѣтъ прѣди да са свѣршатъ ѣкѣновѣнитъ ваканциѣ. Единствѣно потребѣно пѣщо за нейното щастіе еше сѣбирѣнѣето на Парламентѣ за може тѣ да изскаже своитъ вѣзрѣніѣ противъ поведѣніето на едно чѣчѣствѣно и умѣрно правителство, да го сѣгласи сѣ мѣнѣніето на пѣмѣтъ дѣтъ. Сега Парламентѣ е сѣбранъ, маслото не иска да са стопи въ устѣта на членѣветъ на опозиціѣтъ. Не сполучѣваме да ги накарамы сѣкако прошеніе, колкѣто смѣренѣскромно и да е то, за да запнѣмъ въ лѣтописѣтъ подъ видъ на единъ не мѣнѣніе причинѣтъ, за който дѣрѣжѣтъ, и причинѣтъ, за който нѣмъ прѣсѣлѣвахъ сѣмѣмѣниѣ дѣлѣиѣтъ разсѣпаніе на три цѣлѣ мѣсѣне.

И сега благороднитъ лордъ сѣмѣмъ сѣмѣмъ политикѣ. Нашѣта грѣшка е, че не сѣмѣ прѣели единъ прѣдѣлитѣи политикѣ. Ний питамъ: «Зѣна ли принужденіе? — Ахъ? по нѣмѣ минутѣ.» Благороднитъ лордѣмъ бѣде толкозъ гулапѣ што да каже това. Той ще ни укорѣи за то не сѣмѣ са повѣли по неговѣтъ мѣмъ «принужденіе», но никакѣа силѣи то силѣта на дѣлѣтъ конѣе, не ще вѣзрѣбне отъ него значеніето на тѣлѣтъ.

Като не бѣхъ слѣдователно въ сѣстояніе да намѣрѣмъ противѣникъ, който да можѣ да са борѣмъ, азъ сѣмѣмъ изпово да са рѣша самѣ разсѣпаніе на Камерѣтъ, какѣо нѣшего положеніе относително принужденіето.

Има два вида принужденіе. Пѣмѣдно принужденіе дѣйствително, който хвалѣтъ чѣловѣка за рѣжѣитъ краката и го карѣтъ да направѣи който тѣмѣмъ нескѣтъ; и има едно прѣдѣиѣе правѣствѣно, който го запнѣватъ че ще го бѣятъ или ще го ягѣ, ако не направѣи това, който неискѣтъ да направѣи Има двѣ Силѣи турскѣтъ граници, който бѣ можѣи употребѣитъ първитъ видъ принужденіе, и да принудѣитъ турскѣтъ Силѣи да направѣитъ това, който нѣмѣтъ бѣхъмъ отказѣли да направѣитъ. Тѣмѣмъ другѣ Силѣи нѣмѣмъ сѣмѣмъ случай; тѣ са ограничѣватъ въ принужденіето посредѣствомъ заплашѣваніето.

Ний можѣмъ да заплашимъ Турциѣ, че имъ сѣспѣмѣмъ; ний можѣмъ ѣмъ заплашѣмъ, че имъ напѣмѣмъ ако не прѣемѣ прѣдѣложеніята, който поднесохъмы. Азъ не виждѣмъ лиша друго и толкозъ просто средство да имъ заплашимъ или да имъ напѣмѣмъ отъ колкѣто да вѣкамы единъ лѣтѣиѣ въ Бѣосѣортѣ, ако не да пѣмѣмъ Цариградѣ, но признавахъ, че азъ бѣхъмъ погѣдѣмъ тѣзи перѣмѣмъ сѣмѣмъ нищо, който да прилѣча на дѣлѣиѣтъ

Какво бихме направили ний когато изгори Цариград? Ний бихме съставили тий самото Правителство, което поддържа около 30 милиона хора в един вид порядък.

Расположени ли сме ний да приемем отговорността за управляването на тия народи? Това би било една много тежка отговорност. Но отговарят на това, че има друга една метода да действуваше. Казуване, че когато флотата ни са били явила прѣд Цариград, Турците ще отстъпят веднага. Или даже лица много доверчиви за да вървуват, че щомъ шестъ Сили давятъ своитъ намерения, че ще употребятъ принуждението, Турците ще устъпятъ. Прѣди да трѣбамъ за миселъ си тѣ казахъ сжщото. Азъ бихъ всякога много скептикъ върху тѣзи точка г. е. азъ мислѣхъ че малкоти тѣ между Силитъ бѣхъ толкозъ голѣми, щото сматрахъ тѣхъ малкъ сполукъ за да са достигне до едно споразумѣние. Но за сжщитъ причини, които установявахъ политикатъ на 1854 и 1856 дѣйствието бѣше на правителството на Нейно Величество, да присѣтѣства въ Конференціята за да накара Турците да оценятъ напълно положението на работитъ.

Въ сжщото време азъ щѣхъ да са подвоумѣ да са присѣднѣли на единъ политикъ, на който сполуката би са основавала върху възможностъ че Турците ще отстъпятъ прѣдъ заплашитѣта. Азъ щѣхъ да са подвоумѣ да са присѣднѣли на единъ подобенъ политикъ, не само защото Турците принадлежатъ на едно племе много силно, но защото въпросътъ за отстъпване не е въ рѣцѣ на ония, които пѣи много са интересуватъ въ благоденствието на Турциѣ. Правителството на това мѣсто зависъ съвършено отъ силитъ и властѣ на Султана. Тамъ има аристокрація, има управляваща класа, има организувана демокрація, има прѣдставително правителство.

Тамъ има двѣ учреждения: Религіята и Султанитъ. Властѣта на Султана е нѣщо, което не може да са разсѣкува подробно, но трѣба да е очевидно, че единъ Султанъ, наследникъ на други Султани, които сѣ били свалени отъ революционернитъ сили вътрѣ въ нѣколко мѣсеци, не може да наследѣ всичкитъ качества и всичкото самовластѣ на своитъ прѣдшествѣници. И религіята е въ рѣцѣ на хора, които въ единъ голѣмъ мѣркъ сѣ отговорни за тѣя революція, на които искреностъ и прѣданиостъ къмъ отечеството имъ не поддѣжатъ подъ сумѣние, но на които незнанието на европейскитъ работи на управителитъ наукъ, на политическитъ обстоятелства и на бѣдѣщето което са готви за тѣхното отечество, е съвършено и пълно.

Ний до кого да са отнесе челоувѣкъ. Отнасятъ са до Султана. Той са билъ отъ революціята. Отнасятъ са до революціята. Тя има способностъ да са въведе.

Но въ тѣзи причини, всѣко министерство, което би са имало дѣйствието принудително политикъ, такава, какъто имъ азъ наричахъ — т. е. всѣко министерство, което би са прѣдставило въ Цариградъ съ надеждъ да произведе добро управление само съ прости заплашвания то би приело единъ политикъ, който би могла мѣтко да са оправдае отъ опитъ въ всяко мѣсто на свѣта, но която, въ Турциѣ, би свършила съ единъ върхъ и пълнъ несполукъ.

Благородниятъ Лордъ направи отъ тѣзи точки главитъ ось на своето слово. Когато ни попыта да ли сме слѣдували всякога оижи политикъ, която са обемаме въ моитъ наставления, той трѣбваше непременно да знае добръ, че ний можахме да дадемъ само единъ отговоръ. Той трѣбваше да знае, че ний ще слѣдуваме тѣзи политикъ до тогава до когато можемъ.

Наша политика е просто тѣя, — да опитамъ всичкитъ миролюбивыя средства, които ни сѣ възможни, за да накараме Турциѣ да отвори очитъ си и да види опасностъ, която имъ окружава; да имъ събудимъ отъ нейното омайване, и да дадемъ на бѣднитъ на-

селеніа, които сѣ теглиа толкозъ, до единъ степенъ свободъ и осигуриваніе на живота и честѣта. Ний не сѣ оглаиваеми още. Изна сущіе, че главнитъ противникъ на Конференціята — не казвамъ това въ вредъ на честъ тѣ му, защото азъ не са сумнявамъ, че той бѣше въздушевенъ отъ найпатриотически чувства, — до главнитъ противникъ на Конференціята е челоувѣкъ, който паднѣ отъ властѣ.

Справедливо е да прѣдположимъ, поне догдѣто знаемъ противното, че Султанитъ въ това промѣненіе са е въздушевлявалъ отъ желаніето да са приближи къмъ желанията на европейскитъ Сили. Во всякой случай, позволено ни е да хранимъ тѣзи надеждѣ. Ний устѣхамъ, че судбината на Турциѣ е сега въ рѣцѣ на челоувѣкъ, които не сѣ задѣжени, като единъ въпросъ за съществование и честъ, да противостоятъ въ сжщностъ поне на общанитъ реформи. Ний са надѣмъ, че сжщността на тѣхъ реформи ще са приеме, но нѣма никаква сила въ Европа, която би са прѣла, или която да бѣде поне оправдана, за да рѣши съ мечъ тойзи заплетенъ въпросъ.

Стария са положилъ, а и полагаютъ още, за да събудятъ Турциѣ да почувствува опасностъ, къмъ който е тѣй слѣпа тѣ, защото, ако влѣзе тойзи въпросъ единъ пътъ въ военнѣ фазѣ, щомъ европейскитъ Сили са убѣдитъ, че нѣма надѣжда да са прѣдвари войната въ юго источнѣ Европѣ, и щомъ стане пужда да са произнесатъ тѣ върху състояніето на работитъ, което тѣй ще са произведе, страшно е да не би и самата причина, която ги е накарала сега да употребятъ всичкитъ свои усилия за да избѣгнатъ войнатъ, да ги не докара до тамъ, щото да кажатъ за напредъ: «Тойзи въпросъ трѣба да са вареди сега единъ пътъ за всегда, и то не такъвъ начинъ щото да не прилѣже вече отъ него никаква война».

Такава е опасността — ужасната опасностъ — която угрожава Турскитъ Имперіѣ. Ний имамъ още надеждѣ, че въ едно кратко време — въ единъ срокъ може би — Портата може да са поведе отъ по мѣри съвѣтъ; но, ако даде равни права на ония, които сѣ теглиа толкозъ подъ нейното господарство, тѣ може да отвори единъ новъ ерѣ за миръ и благоденствіе на единъ отъ най древнитъ Имперіѣ на свѣта.

Протести.

Ний слѣдуваме да обнародваме протеститъ, които са изпозвождатъ изъ епархіитъ до Н. В. В. Екзархъ.

Ваше Высокопрѣосвященство!

Извѣстимъ са отъ народнитъ вѣстници, че ижеко господаръ, влѣрѣ въ Екзархіята и вънъ отъ ней, като прѣдлагаи, че сжществуватъ въ Екзархіята неправдиности, които тѣ отдаватъ на Негово Блаженство Екзарха, отправилъ са съ писмо до ижеко Епархіѣ, въ Екзархата и подкавали дѣйствиуваи за промѣненіето на Негово Блаженство. Тѣзи постѣпки на поминатитъ гдѣ много ни наскрѣва, като цѣлѣтѣ, както става ясно отъ началъ, съ който искатъ да и постигнатъ, е не чиста отъ приврати заисли и лични страсти.

Понеже тѣхната постѣпка е противна на общитѣ Екзархіеки Уставъ, който еднѣсно е въ Цариградѣ, и вънъ отъ ней, като прѣдлагаи, че сжществуватъ въ Екзархіята неправдиности, които тѣ отдаватъ на Негово Блаженство Екзарха, отправилъ са съ писмо до ижеко Епархіѣ, въ Екзархата и подкавали дѣйствиуваи за промѣненіето на Негово Блаженство. Тѣзи постѣпки на поминатитъ гдѣ много ни наскрѣва, като цѣлѣтѣ, както става ясно отъ началъ, съ който искатъ да и постигнатъ, е не чиста отъ приврати заисли и лични страсти.

Прочее молимъ Ваше Высокопрѣосвященство да благоволи да съобщитъ настоящитъ ни на Негово Блаженство и да го помогите да са обнародва.

Като са прѣпорѣчваме на архіерейскитъ Ваши молитви, пѣтуванитъ свята Ваши дѣяния и оставамъ на Ваше В. Прѣосвященство покорни духовни чада.

Търново, 1877 Февруарій 15.
(Слѣдватъ подписитъ на Съвѣтъ).

Къмъ Негово Блаженство юсупина Ангелиа и Душанъ началникъ на Българитъ.

Ваше Блаженство!

Населеніето отъ града Севлиево п окружѣно му отъ като си утри че не задоволено ижеко Българи отъ Цариградъ, наислѣдилъ да действуватъ п че действували уже за Вашето заисствование и изаисстваніе отъ началството на Българското духовенство, бѣрнѣжаче за да Ви прѣдстави благодарнитъ чувства и да дадемъ на бѣднитъ на-

селеніа, които сѣ теглиа толкозъ, до единъ степенъ свободъ и осигуриваніе на живота и честѣта. Ний не сѣ оглаиваеми още. Изна сущіе, че главнитъ противникъ на Конференціята — не казвамъ това въ вредъ на честъ тѣ му, защото азъ не са сумнявамъ, че той бѣше въздушевенъ отъ найпатриотически чувства, — до главнитъ противникъ на Конференціята е челоувѣкъ, който паднѣ отъ властѣ.

Справедливо е да прѣдположимъ, поне догдѣто знаемъ противното, че Султанитъ въ това промѣненіе са е въздушевлявалъ отъ желаніето да са приближи къмъ желанията на европейскитъ Сили. Во всякой случай, позволено ни е да хранимъ тѣзи надеждѣ. Ний устѣхамъ, че судбината на Турциѣ е сега въ рѣцѣ на челоувѣкъ, които не сѣ задѣжени, като единъ въпросъ за съществование и честъ, да противостоятъ въ сжщностъ поне на общанитъ реформи. Ний са надѣмъ, че сжщността на тѣхъ реформи ще са приеме, но нѣма никаква сила въ Европа, която би са прѣла, или която да бѣде поне оправдана, за да рѣши съ мечъ тойзи заплетенъ въпросъ.

Стария са положилъ, а и полагаютъ още, за да събудятъ Турциѣ да почувствува опасностъ, къмъ който е тѣй слѣпа тѣ, защото, ако влѣзе тойзи въпросъ единъ пътъ въ военнѣ фазѣ, щомъ европейскитъ Сили са убѣдитъ, че нѣма надѣжда да са прѣдвари войната въ юго источнѣ Европѣ, и щомъ стане пужда да са произнесатъ тѣ върху състояніето на работитъ, което тѣй ще са произведе, страшно е да не би и самата причина, която ги е накарала сега да употребятъ всичкитъ свои усилия за да избѣгнатъ войнатъ, да ги не докара до тамъ, щото да кажатъ за напредъ: «Тойзи въпросъ трѣба да са вареди сега единъ пътъ за всегда, и то не такъвъ начинъ щото да не прилѣже вече отъ него никаква война».

Такава е опасността — ужасната опасностъ — която угрожава Турскитъ Имперіѣ. Ний имамъ още надеждѣ, че въ едно кратко време — въ единъ срокъ може би — Портата може да са поведе отъ по мѣри съвѣтъ; но, ако даде равни права на ония, които сѣ теглиа толкозъ подъ нейното господарство, тѣ може да отвори единъ новъ ерѣ за миръ и благоденствіе на единъ отъ най древнитъ Имперіѣ на свѣта.

Протести.

Ний слѣдуваме да обнародваме протеститъ, които са изпозвождатъ изъ епархіитъ до Н. В. В. Екзархъ.

Ваше Высокопрѣосвященство!

Извѣстимъ са отъ народнитъ вѣстници, че ижеко господаръ, влѣрѣ въ Екзархіята и вънъ отъ ней, като прѣдлагаи, че сжществуватъ въ Екзархіята неправдиности, които тѣ отдаватъ на Негово Блаженство Екзарха, отправилъ са съ писмо до ижеко Епархіѣ, въ Екзархата и подкавали дѣйствиуваи за промѣненіето на Негово Блаженство. Тѣзи постѣпки на поминатитъ гдѣ много ни наскрѣва, като цѣлѣтѣ, както става ясно отъ началъ, съ който искатъ да и постигнатъ, е не чиста отъ приврати заисли и лични страсти.

Понеже тѣхната постѣпка е противна на общитѣ Екзархіеки Уставъ, който еднѣсно е въ Цариградѣ, и вънъ отъ ней, като прѣдлагаи, че сжществуватъ въ Екзархіята неправдиности, които тѣ отдаватъ на Негово Блаженство Екзарха, отправилъ са съ писмо до ижеко Епархіѣ, въ Екзархата и подкавали дѣйствиуваи за промѣненіето на Негово Блаженство. Тѣзи постѣпки на поминатитъ гдѣ много ни наскрѣва, като цѣлѣтѣ, както става ясно отъ началъ, съ който искатъ да и постигнатъ, е не чиста отъ приврати заисли и лични страсти.

Прочее молимъ Ваше Высокопрѣосвященство да благоволи да съобщитъ настоящитъ ни на Негово Блаженство и да го помогите да са обнародва.

Като са прѣпорѣчваме на архіерейскитъ Ваши молитви, пѣтуванитъ свята Ваши дѣяния и оставамъ на Ваше В. Прѣосвященство покорни духовни чада.

Търново, 1877 Февруарій 15.
(Слѣдватъ подписитъ на Съвѣтъ).

Къмъ Негово Блаженство юсупина Ангелиа и Душанъ началникъ на Българитъ.

Ваше Блаженство!

Населеніето отъ града Севлиево п окружѣно му отъ като си утри че не задоволено ижеко Българи отъ Цариградъ, наислѣдилъ да действуватъ п че действували уже за Вашето заисствование и изаисстваніе отъ началството на Българското духовенство, бѣрнѣжаче за да Ви прѣдстави благодарнитъ чувства и да дадемъ на бѣднитъ на-

селеніа, които сѣ теглиа толкозъ, до единъ степенъ свободъ и осигуриваніе на живота и честѣта. Ний не сѣ оглаиваеми още. Изна сущіе, че главнитъ противникъ на Конференціята — не казвамъ това въ вредъ на честъ тѣ му, защото азъ не са сумнявамъ, че той бѣше въздушевенъ отъ найпатриотически чувства, — до главнитъ противникъ на Конференціята е челоувѣкъ, който паднѣ отъ властѣ.

Справедливо е да прѣдположимъ, поне догдѣто знаемъ противното, че Султанитъ въ това промѣненіе са е въздушевлявалъ отъ желаніето да са приближи къмъ желанията на европейскитъ Сили. Во всякой случай, позволено ни е да хранимъ тѣзи надеждѣ. Ний устѣхамъ, че судбината на Турциѣ е сега въ рѣцѣ на челоувѣкъ, които не сѣ задѣжени, като единъ въпросъ за съществование и честъ, да противостоятъ въ сжщностъ поне на общанитъ реформи. Ний са надѣмъ, че сжщността на тѣхъ реформи ще са приеме, но нѣма никаква сила въ Европа, която би са прѣла, или която да бѣде поне оправдана, за да рѣши съ мечъ тойзи заплетенъ въпросъ.

Стария са положилъ, а и полагаютъ още, за да събудятъ Турциѣ да почувствува опасностъ, къмъ който е тѣй слѣпа тѣ, защото, ако влѣзе тойзи въпросъ единъ пътъ въ военнѣ фазѣ, щомъ европейскитъ Сили са убѣдитъ, че нѣма надѣжда да са прѣдвари войната въ юго источнѣ Европѣ, и щомъ стане пужда да са произнесатъ тѣ върху състояніето на работитъ, което тѣй ще са произведе, страшно е да не би и самата причина, която ги е накарала сега да употребятъ всичкитъ свои усилия за да избѣгнатъ войнатъ, да ги не докара до тамъ, щото да кажатъ за напредъ: «Тойзи въпросъ трѣба да са вареди сега единъ пътъ за всегда, и то не такъвъ начинъ щото да не прилѣже вече отъ него никаква война».

Такава е опасността — ужасната опасностъ — която угрожава Турскитъ Имперіѣ. Ний имамъ още надеждѣ, че въ едно кратко време — въ единъ срокъ може би — Портата може да са поведе отъ по мѣри съвѣтъ; но, ако даде равни права на ония, които сѣ теглиа толкозъ подъ нейното господарство, тѣ може да отвори единъ новъ ерѣ за миръ и благоденствіе на единъ отъ най древнитъ Имперіѣ на свѣта.

Протести.

Ний слѣдуваме да обнародваме протеститъ, които са изпозвождатъ изъ епархіитъ до Н. В. В. Екзархъ.

Ваше Высокопрѣосвященство!

Извѣстимъ са отъ народнитъ вѣстници, че ижеко господаръ, влѣрѣ въ Екзархіята и вънъ отъ ней, като прѣдлагаи, че сжществуватъ въ Екзархіята неправдиности, които тѣ отдаватъ на Негово Блаженство Екзарха, отправилъ са съ писмо до ижеко Епархіѣ, въ Екзархата и подкавали дѣйствиуваи за промѣненіето на Негово Блаженство. Тѣзи постѣпки на поминатитъ гдѣ много ни наскрѣва, като цѣлѣтѣ, както става ясно отъ началъ, съ който искатъ да и постигнатъ, е не чиста отъ приврати заисли и лични страсти.

Понеже тѣхната постѣпка е противна на общитѣ Екзархіеки Уставъ, който еднѣсно е въ Цариградѣ, и вънъ отъ ней, като прѣдлагаи, че сжществуватъ въ Екзархіята неправдиности, които тѣ отдаватъ на Негово Блаженство Екзарха, отправилъ са съ писмо до ижеко Епархіѣ, въ Екзархата и подкавали дѣйствиуваи за промѣненіето на Негово Блаженство. Тѣзи постѣпки на поминатитъ гдѣ много ни наскрѣва, като цѣлѣтѣ, както става ясно отъ началъ, съ който искатъ да и постигнатъ, е не чиста отъ приврати заисли и лични страсти.

Прочее молимъ Ваше Высокопрѣосвященство да благоволи да съобщитъ настоящитъ ни на Негово Блаженство и да го помогите да са обнародва.

Като са прѣпорѣчваме на архіерейскитъ Ваши молитви, пѣтуванитъ свята Ваши дѣяния и оставамъ на Ваше В. Прѣосвященство покорни духовни чада.

Търново, 1877 Февруарій 15.
(Слѣдватъ подписитъ на Съвѣтъ).

Къмъ Негово Блаженство юсупина Ангелиа и Душанъ началникъ на Българитъ.

Ваше Блаженство!

Населеніето отъ града Севлиево п окружѣно му отъ като си утри че не задоволено ижеко Българи отъ Цариградъ, наислѣдилъ да действуватъ п че действували уже за Вашето заисствование и изаисстваніе отъ началството на Българското духовенство, бѣрнѣжаче за да Ви прѣдстави благодарнитъ чувства и да дадемъ на бѣднитъ на-

селеніа, които сѣ теглиа толкозъ, до единъ степенъ свободъ и осигуриваніе на живота и честѣта. Ний не сѣ оглаиваеми още. Изна сущіе, че главнитъ противникъ на Конференціята — не казвамъ това въ вредъ на честъ тѣ му, защото азъ не са сумнявамъ, че той бѣше въздушевенъ отъ найпатриотически чувства, — до главнитъ противникъ на Конференціята е челоувѣкъ, който паднѣ отъ властѣ.

Справедливо е да прѣдположимъ, поне догдѣто знаемъ противното, че Султанитъ въ това промѣненіе са е въздушевлявалъ отъ желаніето да са приближи къмъ желанията на европейскитъ Сили. Во всякой случай, позволено ни е да хранимъ тѣзи надеждѣ. Ний устѣхамъ, че судбината на Турциѣ е сега въ рѣцѣ на челоувѣкъ, които не сѣ задѣжени, като единъ въпросъ за съществование и честъ, да противостоятъ въ сжщностъ поне на общанитъ реформи. Ний са надѣмъ, че сжщността на тѣхъ реформи ще са приеме, но нѣма никаква сила въ Европа, която би са прѣла, или която да бѣде поне оправдана, за да рѣши съ мечъ тойзи заплетенъ въпросъ.

Стария са положилъ, а и полагаютъ още, за да събудятъ Турциѣ да почувствува опасностъ, къмъ който е тѣй слѣпа тѣ, защото, ако влѣзе тойзи въпросъ единъ пътъ въ военнѣ фазѣ, щомъ европейскитъ Сили са убѣдитъ, че нѣма надѣжда да са прѣдвари войната въ юго источнѣ Европѣ, и щомъ стане пужда да са произнесатъ тѣ върху състояніето на работитъ, което тѣй ще са произведе, страшно е да не би и самата причина, която ги е накарала сега да употребятъ всичкитъ свои усилия за да избѣгнатъ войнатъ, да ги не докара до тамъ, щото да кажатъ за напредъ: «Тойзи въпросъ трѣба да са вареди сега единъ пътъ за всегда, и то не такъвъ начинъ щото да не прилѣже вече отъ него никаква война».

Такава е опасността — ужасната опасностъ — която угрожава Турскитъ Имперіѣ. Ний имамъ още надеждѣ, че въ едно кратко време — въ единъ срокъ може би — Портата може да са поведе отъ по мѣри съвѣтъ; но, ако даде равни права на ония, които сѣ теглиа толкозъ подъ нейното господарство, тѣ може да отвори единъ новъ ерѣ за миръ и благоденствіе на единъ отъ най древнитъ Имперіѣ на свѣта.

Протести.

Ний слѣдуваме да обнародваме протеститъ, които са изпозвождатъ изъ епархіитъ до Н. В. В. Екзархъ.

Ваше Высокопрѣосвященство!

Извѣстимъ са отъ народнитъ вѣстници, че ижеко господаръ, влѣрѣ въ Екзархіята и вънъ отъ ней, като прѣдлагаи, че сжществуватъ въ Екзархіята неправдиности, които тѣ отдаватъ на Негово Блаженство Екзарха, отправилъ са съ писмо до ижеко Епархіѣ, въ Екзархата и подкавали дѣйствиуваи за промѣненіето на Негово Блаженство. Тѣзи постѣпки на поминатитъ гдѣ много ни наскрѣва, като цѣлѣтѣ, както става ясно отъ началъ, съ който искатъ да и постигнатъ, е не чиста отъ приврати заисли и лични страсти.

Понеже тѣхната постѣпка е противна на общитѣ Екзархіеки Уставъ, който еднѣсно е въ Цариградѣ, и вънъ отъ ней, като прѣдлагаи, че сжществуватъ въ Екзархіята неправдиности, които тѣ отдаватъ на Негово Блаженство Екзарха, отправилъ са съ писмо до ижеко Епархіѣ, въ Екзархата и подкавали дѣйствиуваи за промѣненіето на Негово Блаженство. Тѣзи постѣпки на поминатитъ гдѣ много ни наскрѣва, като цѣлѣтѣ, както става ясно отъ началъ, съ който искатъ да и постигнатъ, е не чиста отъ приврати заисли и лични страсти.

Прочее молимъ Ваше Высокопрѣосвященство да благоволи да съобщитъ настоящитъ ни на Негово Блаженство и да го помогите да са обнародва.

Като са прѣпорѣчваме на архіерейскитъ Ваши молитви, пѣтуванитъ свята Ваши дѣяния и оставамъ на Ваше В. Прѣосвященство покорни духовни чада.

Търново, 1877 Февруарій 15.
(Слѣдватъ подписитъ на Съвѣтъ).

Къмъ Негово Блаженство юсупина Ангелиа и Душанъ началникъ на Българитъ.

Ваше Блаженство!

Населеніето отъ града Севлиево п окружѣно му отъ като си утри че не задоволено ижеко Българи отъ Цариградъ, наислѣдилъ да действуватъ п че действували уже за Вашето заисствование и изаисстваніе отъ началството на Българското духовенство, бѣрнѣжаче за да Ви прѣдстави благодарнитъ чувства и да дадемъ на бѣднитъ на-

РАЗНИ ПОВИНЫ.
Българската Екзархія.

Прочитамъ въ *Kurrie d'orient* отъ слѣдватъ: Парискитъ вѣстникъ *Солейль*, който не може да са обина въ прѣдубность противъ Отоманскитъ Имперіѣ, обнародува, въ отговоръ на *Журналъ де Деба*, единъ доста разумно написанъ членъ, отъ който ний намираме за добръ да прѣведемъ по главнитъ уложки: *Журналъ де Деба*, казва парискитъ листъ, обнародува върху протѣститъ и намеренията на Екхаръ паша единъ хвалебенъ членъ, който показва, че той вѣстникъ непознава истинскитъ интересъ на Отоманскитъ Имперіѣ. Екхаръ паша има ли дѣйствително намерѣніе п извършнѣта, които *Журналъ де Деба* му отдава? Ний го мислимъ доста малко п доста благоразумно, щото да прѣемѣтъ, че той е мислѣлъ съ удоволствіе да създаде новъ мѣстоитъ... «Прѣдъ нѣколко прѣме пече... едно раздѣленіе са извърши въ срѣдѣтъ на голѣмото религиозно общество на Истокъ, което общество обемаме тогава грѣцкитъ Патриархія и българскитъ епархіѣ. «Това раздѣленіе ставъ по необходимостъ съ помощитъ на Султановото правителство и естествено бѣше че то ще разсѣди грѣцкитъ патриархъ, на когото стѣсняване властѣ п на когото докачаніе интересъ. «Грѣцкитъ патриархъ сѣ надалъ въ тѣзи борби. Независимостъ на Българскитъ Черковъ са припозна, и отъ тогана тѣ съставлява едно отдало религиозно общество. Добро ли бѣше това или зло, позволено ли бѣше пѣи не, справедливо ли пѣи не справедливо? Това ний не сме испытвали. Българската епархіѣ желаше отъ много време да са отдалъ отъ грѣцкитъ Патриархія. Туй е неоспоримъ фактъ. «Догдѣто еше това раздѣленіе бѣше единъ проектъ, догдѣто еше незнанието на Българскитъ Черковъ бѣше само едно желание, можеше да са оспорва потребата за тѣзи мѣрки. «Турското правителство, далечъ отъ да благопрѣтѣствуа на стремленията на българскитъ епархіѣ, за да са отдалъ отъ грѣцкитъ патриархія, можеше да въспрѣтѣствуа. То намери за добръ да прѣеме едно съвѣтъ противоположно поведѣние. То подтѣрни раздѣленіето, което е дѣсѣ дѣло свършено. «Да са повърне на свѣршеното дѣло п да неса да подчини българскитъ епархіѣ (чѣсти общинѣ) подъ зависимость на грѣцкитъ патриархія, това би било една погрѣшка. «Слѣдователно, ако дадемъ вътръ на *Журналъ де Деба*, който му прави честь, Екхаръ паша бѣше са общалъ на грѣцкитъ Патриархъ Антипа да подчини подъ неговитъ властъ българскитъ епархіѣ, по настоящему познанието отъ това, което тойзи вѣстникъ нарича религіозна Источна Черкова. «Това би било съгласената цѣна за подтѣрнѣта, които правителството на Султана прѣдѣри у грѣцкитъ патриархъ Антипа, но прѣдѣри на заисстваніето на голѣмѣтъ на роденъ съборъ, на който присѣднѣваха инициитъ на всѣкитъ религиозны общини. Екхаръ паша не би въправѣлъ прочее друго, като постѣпнъ тѣй, освѣтъ да пѣи съгласенитъ отъ Мидхадъ паша дѣлъ. «Това заисстваніе, заемѣно отъ Мидхадъ паша или отъ Екхаръ паша, не е помало честодно и неблагообразно, и то би имало дѣйствителнѣ опасностъ за мирѣта на Истокъ, отъ който зависъ много и Европѣскитъ миръ, щото Султановото правителство да одѣржи тѣй задѣженіе по съвѣсто откождѣ одѣржѣ своитъ общанія къмъ чужденитъ кредиторѣ. «*Журналъ де Деба* мислѣ, че оправдава Екхаръ паша, като казва, че Българитъ не сѣ славянско племе. При все това обаче, тойса съгласенъ че тѣ сѣ поставяемѣ. Шо ни трѣба тогана тѣхѣло пропѣхажаніе? Въ всякой случай, а тѣ не сѣ славянско племе, не сѣ повечъ нѣко племе славянско. Тѣ нѣхъ да са пѣрнѣтъ ако бѣхъ управлявани отъ Грѣцѣ, прилагъ *Ж. д. Деба*. Това е възможно. И ето че грѣцѣти не уграивахъ, и тѣ не а погрѣвахъ...

Каква полза отъ това що е можало да бѣде и не е било! И управителѣ и дипломатитѣ да са запинаватъ съ това щото е... *Солейль* има право. Когато Мидхадъ паша бѣше великъ вѣзиръ, много са говорѣли за плановете които са кропи противъ Екхаръ, за промѣненіе на фермана и пр. Нѣкои угодливи Българе направиахъ даже и постѣпка за това въ Цариградъ п въ провинцитъ; но тѣ съвършено несполучиха за голѣмъ скръбъ на ония, които ги надуваха. Тѣхнитъ интриги не наприихъ друго, освѣтъ да утихнѣтъ еше повече българскитъ народъ съ чувствитѣ му за съединѣніе, и да уготѣмѣтъ неговитъ приназаниостъ къмъ духовнитъ му началникъ. Ний мислимъ, че слѣдъ заминуваніето на Мидхадъ паша нѣма идея за промѣненіе отъносително до Българскитъ общинѣ е напѣстѣла; това е прочеемъ една идея която не е произведена официално: може би тѣ да е дѣло на нѣколко лица, които сѣ заимѣтъ повече съ своитъ собственѣ интересъ, отъ нѣкоето съ интересъ на Имперіалтѣ. Ний послѣ, да иска нѣкой да бутнѣ българскитъ Черковъ, прѣдпрѣятъ би едно несмыслѣно дѣло. Могаѣтъ да турѣтъ на вернитъ епископѣ членове на тѣхѣ Черковѣ, но тѣ нѣкога нѣма да склопѣтъ да са подчинѣтъ на други началници, освѣтъ ония, които тѣ свободно би си избрали. Слѣтъ като наразитъ публично на *Kurrie d'orient* признателностъ на българскитъ народъ за готовностъ, съ която както нѣмѣтъ и сега бранѣ интересѣтъ му, нека ни бѣде позволено да приложимъ п ний нѣколко бѣжжѣ върху това, което пѣше парискитъ вѣстникъ *Солейль* въ отговоръ на *Журналъ де Деба*. Работата е серіозна. Прависа на Н. Высочество нѣмѣтъ незырь Екхаръ паша намерѣнето, както вѣждатъ инѣтелитъ, да уничтожи българскитъ Екзархія, и да поведе българскитъ Епархія подъ управленіето на грѣцкитъ Патриархія, — отъ който Българскитъ народъ, слѣдъ многогодишны трудѣ, жертвы, страданія и мѣжѣ, една сполуча да са отърѣ, — за изагражденіе на подпоркѣтъ, който принесѣа тѣ на правителството въ голѣмѣтъ общъ народенъ съборъ, който отвори прѣдложеніята на Конференціалтѣ. Че грѣцката Патриархія не иска да са въсползува отъ сегашнитъ неблагопрѣитѣ за българскитъ народъ обстоятелства, това не ни са вижда съвѣтъ неферлатно. Защото и исторіята на българскитъ народъ и неговитъ народни прѣдѣли, занесѣны въ народнитъ му пѣсни, споменуваѣтъ, че п въ други врѣмена грѣцката Патриархія са е въсползувала отъ подобны обстоятелства, каквито прѣкарваме дѣсѣ. Но да поведе благосклонно ухѣ на иушеніята на грѣцкитъ Патриархія единъ великъ незырь, това е което ний не можемъ да пофрѣмѣ. Защото, при всѣчко гдѣто са наѣрихъ, какъто казува и «*Kurrie d'orient*», хора, които да искатъ да спомогнатъ на грѣцкитъ патриархъ, за да постигне по лесно своитѣ цѣли, ний не вѣрѣмѣме че ще са наѣрили и единъ благоразуменъ дѣржанѣтъ мѣжѣ, който да са увѣче отъ подобны хора, на бѣли тѣ и Българе. Задѣто испѣкитъ свѣтъ знае, на и правителството трѣба да са о научило, какъ Българскитъ народъ оижи тѣзи хора, и протѣснитъ, които постоянно идатъ отъ нѣтъ, доказуваѣтъ, каквы чувства храни къмъ тѣхѣ тойзи народъ, на субябитѣ на когото тѣ искатъ да ставѣтъ высши господарѣ, а не служители вѣрни и искрѣни. Во всякой случай, ний испѣкѣваме единъ свѣтъ дѣлѣностъ къмъ царскѣо правителство, да обрѣнемъ вниманіето му върху тѣзи еужѣне, които са развалятъ, (сѣмѣри и зломъ, сѣмѣри, вѣрѣмѣны нѣтъ, на и отъ познатѣтъ партікѣтъ,) за намерѣніята на Н. Высочество великъ незырь спрѣмо Екхархитѣ, и които сѣмѣри естествено ще обезпокоѣтъ Българскитъ публичѣ.

Дипломатическото пътуване на генерала Игнатіева.

Единъ отъ мѣстнитъ вѣстници черпѣ отъ Франсѣ слѣдующитъ свѣдѣнія за пътуваніето, което русскитъ дипломатѣ е прѣдпрѣлѣ въ послѣднѣ врѣмѣ, и оцѣненіето на коитѣ свѣдѣнія той оставѣ на своитъ читателѣ, като казува че Франсѣ бѣше полуофициаленъ органъ на руското въ Парижѣ посѣство. Като и би е, а ний ги заемамъ отъ реченитъ вѣстникъ за едно просто любопытство на своитъ читателѣ. Ето ги: «Главната причина на генераловѣо пътуваніе козѣна Франсѣ, е очебѣдно, отъ който сѣмѣри той; и ако въ пътуваніето си русскитъ дипломатѣ са заимѣмѣ и съ политикѣта и заимѣмѣ прѣговорѣ съ кабинетитѣ, това би напринаѣ той като са въсползувалъ отъ обстоятелството. «Во всякой случай наставленіята които е прѣлѣлъ генералтѣ сѣмѣри просѣи и логически; прѣди да са обизорѣжи Россіѣ турѣ да пѣше порѣчителство отъ Европѣ и Турциѣ. Слѣдователно, тѣ не ще откаже може би да даде на Портатѣ срокъ отъ единъ годѣна, но съ лѣрично и необходимо условіе че Европѣ, въ случай когото тойзи срокъ би излѣтъ безполезенъ и безполезенъ, ще прѣеме на себе си задѣженіето за прѣдѣлѣно дѣйствиуваніе, щомъ гоимѣта цѣлъ, т. е. улужчѣніето на судѣнитѣ на *раимѣ*, са не сполучи. «Тѣмѣко е порѣчителството което Россіѣ иска отъ Европѣ. «Россіѣ прѣдлага да поспѣтъ отъ Портатѣ като порѣчителства:

само да са даде край на злоупотребленията и угнетенията на Турция, които съществено доканат международното право.

Таймс опровергават изтвържанието на генерал Игнатиев в Лондон, защото — казват той — Шувалов за туй отиде в Париж.

Пародията Вистинка уверява, според съобщения от здравно място, че генерал Игнатиев казал следното:

«Според владенията в Петербург мисля, Турция, въ желанието си да избегне войнствата, че претегля към неканити от нейн устакан, токозъ повече, че маркиз Салиберти изгладил всички наджди, които бы имала Портата за английско съюзничество.

«При всичко това, икоп случаи, които е втроятно да са случат в Цариград, сж от таквозъ естество, што се осуетятъ пенчиги до сета политическия прѣдложения.

«Россия е расположена да са постарее съ всичкитъ си сили да избегне войнствата. Но ако избухне войната, Россия ще работи дѣлано, и са надѣе че другитъ Сили ще взематъ благоприятно къмъ нейн положение.»

Таймс и Источный Вѣпросъ

Чудновато икакъ е починъ тия дни Таймс да изгубва и най послѣднитъ надѣждъ за миръ. «Малко поузна, казана той, сѣрбско-турскитъ миръ, когато ежеседно са увеличавана войната на Пруть, и многобройни войскари са съсредоточаватъ на источнитъ брѣги на Черно-море што да ударятъ на Армениа, която е гола отъ войска, както и другитъ области въ Мала Азия. Турция не е направила нищо друго, освѣнъ че прѣмѣстила войска си отъ Моравъ къмъ по источнитъ области, и особено въ Добруджа. Русия, и да иска да отбѣгне войнствата, не може да направя тоя, ако не са докаже съ ясно доказателство че сама Портата, вѣтрѣ въ едно опредѣлено време, не испъни това што отказва на Силитъ; но нито туй бы. Страна на и удивителна сила е готова да прѣмине границитъ въ надѣжното врѣме, а може бы и въ всѣхъ испъненіи на празничитъ по Веланден; но Турция си стоитъ хладокръвни и не са поизмудуватъ. Отъ Россия са зачу, ако и не официално, че Силитъ ще даде на В. Портъ единъ шестмесеченъ издъ годпшенъ срокъ, сѣдъ който ще са измѣнятъ, ако въ туй разстояние са не постигне главната цѣль на Конференцията. Ний никогъ не вѣруваме че Цариградното правителство ще склона на една такава мѣрка. Неприемнитъ бы была отговорността отъ отлаганията за рѣшеніето на источныя вѣпросъ. Дербн, като отказва да подпише берлинскыя меморандумъ, ꙗзашото обемалъ вѣроятността за блудны наслѣдствъ, не ще да вземе на себе си сѣга задѣжненіето за съдѣствие въ испъненіето на единъ европейскъ программъ въ 1878 л. Но да ли ще склона Россия на срѣтъ, ако не вземе сигуранци отъ Европа? Чиновици, подчиненици, агенти и публицисти Руси, обвиняватъ че, цомъ стане едно таквозъ прѣдложение, Россия ще истегла сабитѣ. Може бы думитъ нѣмъ да сж едно просто запалишице, за да са принудя Европа да направя икоп; но и Силитъ, по примѣръ на Англия, ще са отбѣзятъ отъ всяко дѣйствиуване, што да принудятъ Россия да са хване сама о работѣ. Турция вѣждатъ опасността че побѣдана и стоитъ хладокръвни; порочелитъ Сили не упо- требляватъ никако средство за отбѣгнуване то на тѣзи опасности.»

Неприятелскитъ дѣйствія. — Въ туй врѣме, когато дипломатитъ мислятъ че работитъ са на редътъ си и князь Горчаковъ са прѣструга че нека мирътъ, въ по горнитъ военны кракове въ Россия вѣбраватъ, че источнитъ вѣпросъ е прѣстанѣжъ отъ да е вече вѣпросъ политическыи, а е станѣжъ воененъ, и че сж са убѣдѣли Силитъ че обавианіето за пазухваніето на поинитъ ще трае догодѣ са осъществява обрѣжжваніето на Россия. Единъ императорскыи указъ заповѣдува да сѣдудатъ строго прѣготовленіята.

По новитъ германскыи вѣстници пишеть че, както са научаватъ, руското правителство никакъ и не мисли да са обезоружа; напротивъ то сѣдудана да са обрѣжа съ по голѣмъ енергитъ отъ колкото прѣди.

Въ добръ извѣстнитъ кракове мислятъ, че руско-турската война е неизбежна. Дѣленитъ по нови заповѣди отъ 1-ый Марта изъ Петербургъ на управителитъ на Кавказъ и южнѣжъ войска сж за скорошното почуване на неприятелскитъ дѣйствія. За забѣжжване е, че русскитъ генералъ вѣбраватъ, какъ само врѣмето вѣспира всѣчко.

Извѣстиятъ, че са дала заповѣдъ да са постави на военныя носъ гвардіята и войската отъ окръжіето Петербургъ, който възлѣзана на 160,000, както и омаи отъ Вилна и Варшава.

Дописникъ на Келмисе Цайтунгъ изъ Яшъ казува, че, споредъ разказаніето на пѣтници изъ Россия, женитъ на русскитъ чиновици са призовали на бѣздо да са отбѣзятъ отъ шатритъ.

Писатъ изъ Лондонъ:

«Прѣди два дни са раздаде слухъ, че едно окръжно писмо отъ министеръта на външныя работи на Турция, извѣстнаго на Силитъ, че Портата отъ само себе си цѣлда на испъни въ Христѣанскитъ свои области неканитъ отъ Конференцията прѣобразованіи. Между тоя, Императорътъ Александъръ, който прѣди испѣко иска да одѣржи достоинството на Россия, по който горѣщо желѣе мирътъ, былъ пѣзикалъ на французски: «Voilà qui applanirait bien des difficultés!» (ето който бы отстранило доста мъчнотии).

Незавѣдъ да ли Турция е направила пѣжъ жѣлае да направя извѣненіето, който и прѣ-

писатъ, но споредъ добры свѣдѣнія, мислѣмъ да сѣмъ въ естество да кажъ, че тя е поканена на тоя отъ Англия, отъ Лондонъ ще да сѣмъ винуили на Портата прѣди малко, да направя едно дѣло отъ истинскъ войнъ, единъ забѣжжваніе постѣпѣжъ, или да вземе едно рѣшеніе за да покаже своитъ миролюбивъ духъ и да направя икопъ згодно на желѣнія на Европа, като покаже своето рѣшеніе да върни въ нѣжтѣ на прѣобразованія.

Ако бы Императорътъ и да не е обивилъ своето мѣнѣе по тоя прѣдметъ, вѣрно е че едно окръжно писмо като тоя, който са отдала на Сафетъ паша, бы управило чудесно работитъ на мирътъ, като даде на Европа и главно на Россия едно законно удовлетвореніе.»

Курье d'Orléans като съобщава тѣзи новинѣ, прилага: «Единъ Церкваръ само не бы былъ дѣста, а си изпекуватъ и дѣла.»

Склученый миръ съ Сѣрбія.

Императорското Правителство е рѣшило, види са, да обнародува некое свое дѣло за точно знаніе на публиката, и тоа е единъ прѣдния мѣрка. За прѣвъ пѣтъ то обнародува въ видъ на официално съобщеніе склученіи съ Сѣрбія миръ. Отъ туй съобщеніе ний извѣщаемъ следующитъ условия: «... Сѣрбія си оставя както е была и прѣди. Колкото за вътрѣшното управленіе и колкото за границитъ, не ще позволява съставленіето на обрѣжжваніе извѣстаническыи чѣты, който да нарушаватъ спокойствіето на съседнитъ области, нито ще позволява да нападатъ на тѣзи области, въ случай който са бы съставили тѣ; не ще позволява да са съставятъ Дружини, было яно было тайно, който ще са сматратъ като да нарушаватъ спокойствіето, и са пазитъ точно въ Княжеството распрѣженіята за тоа на законитъ въ Сѣрбія. Споредъ прѣдварително опредѣлено условие, отоманското знаніе че са развѣе надъ бѣлградскитъ крѣпостъ; не ще са увелича числото на дрѣвнитъ крѣпости, нито важността на сѣществующитъ укрепленія. Пожеже Правителството даде амнистія на прѣбѣжжванитъ между войнствата въ Сѣрбія отъ близжитъ области, че са даде позволеніе и на прѣбѣжжванитъ въ отоманскитъ земѣ изъ Сѣрбія, за да са върнатъ въ отечествата си. Ще са пазя въ Сѣрбія свободното упражненіе на величкитъ религіи, нито ще са лишава Еверитъ отъ правдинитъ, който иматъ и другитъ жители въ Сѣрбія. Тѣзи сж условіята. . .»

Таквозъ каквото са прѣдставлява положеніето на работитъ на тоя чѣстъ, пише нѣмъ началото на единъ дѣлѣжъ членъ Леванта Хералда отъ вчера, между пѣдѣтъ на Портата и омаи на Князъ Никитъ сѣществува една пропасть, относително до условіята за миръ, и не са види да вѣждатъ на рѣжжъ средствата за испъненіето на тѣзи пропасть. И като доказува че земната померность, който Черногорцитъ искатъ да имъ отѣстѣна Портата, не е значителна, но че тѣ състои отъ тукъ отъ тамъ, на кѣсове, много отъ колто са видѣтъ да сж избрани съ цѣль, не за да имъ послужитъ като земъ за обработване, нито за пастбища, но за стратегическыи прѣимущества, който бы запаливали турскитъ положенія на собственитъ имъ земѣ, сѣрбѣна така: «Главнитъ вѣпросъ, който трѣбна да прикче вниманіето на Силитъ, е обезоружжваніето на Россия и Турция, на който взаимното положеніе имѣа резонъ за сѣществование, а наразлува пѣдѣтъ правителства, вредя на голѣмъ интересъ и угрожава отъ минуть на минутъ да причиня единъ общъ пожаръ, който бы потопилъ всичкѣ Европа въ прѣвъ и разореніе.»

Послѣ реченныи листъ прилага:

Прѣговоритъ съ Черна Гора.

«Кажимъ че прѣди десетина дѣдъ, г. г. Петровичъ и Радоничъ бѣхъ прѣдставили на Портата своитъ исканія, и че туй съобщеніе бы прѣдметъ на разспѣнитъ въ тримѣнѣстерскыи свѣдѣнія, както и на съвѣзжжваніи въ копакѣ на Н. В. Сафетъ паша. Споредъ нѣмнитъ свѣдѣнія, черногорскитъ прѣдставители искали: 1-о много нѣмны отѣстѣннѣи на земѣ; 2-о свободното плаваніе на Бонинъ, на който теченіето трѣбвало да са поправя съ развоисъ отъ Портата; 3-е отѣстѣнваніето на пристанището Спиджъ въ Адриатическото море, (тукъ ний ще забѣжжжѣмъ че, вопрѣвъ развѣжжжѣмъ слухове, вѣпросъ за отѣстѣнваніето на туй пристанище не е прѣблѣжжжѣмъ отъ стрѣмъ на икопѣи Силитъ нито икопѣи постѣпѣжъ нито икопѣи съпротивленіе дипломатическо); 4-о заправчаніето на бѣжжжжѣмъ Херцеговини въ отечеството имъ; 5-о военното нареждане на разнитъ военныи вѣпроси, на основаніе на начѣрганитъ отъ князъ прѣдложения въ 1875 л.

Императорското правителство, отъ като разгѣждало черногорскитъ прѣдложения, съчинило единъ отговоръ, който не са състои дѣствъ, чѣтѣрѣтъ, на г. г. Петровичъ и Радоничъ и който, споредъ нашитъ (на Л. Хералда) свѣдѣнія, може да са съкратя така: Портата дава махъа поправленіи на границитъ Зубицъ, Башия, Пина, Дробинъ и Шаранца, а иска за себе си едно поправленіе отъ Кѣмъ Вассоевичъ. Портата обявѣа че е готова да пѣтѣ въ прѣговоры върху тѣзи граничнѣи наредѣжъ, който цѣлда да са повърна на единъ сѣссѣлъ комисіи, испратена на дѣстѣто. Отъ другъ страна, правителството отговорило исканіето за отѣстѣнваніе на Ипичъ, Дуга, Спунъ, Забѣжъ и Сина, както и другитъ черногорскыи исканія, като противни на сѣществоважжжѣмъ прѣди войнствата рѣдъ на работитъ, на английскитъ прѣдложения и на на правленитъ прѣдложения отъ бѣжжжжѣмъ величкыи вѣспиръ Мидхадъ паша. Въобще са вѣ-

руча че, сѣмъ като са извѣстѣтъ за отговоритъ, който ний съкратили, черногорскитъ прѣдставители не обивѣжжѣмъ чѣнѣжжѣмъ настѣпѣжъ за да вѣждатъ въ прѣговоры върху прѣдложения отъ Портата основъ, и че не трѣжжжѣмъ въ слабѣтъ съ триестинскыи параклозъ за Цетинъ.

Продѣжжжѣмъ на прѣмѣрѣто, който са уговорѣи въ началото на прѣговоритъ, сѣрбѣна са на 9/21 Марта.

Стихотвореніе.

Поетъ
O poètes sacrés cehevels sublimes
Allez, et repandez vos âmes sur les cimes,
Sur les deserts pieux où l'esprit se recueille
Sur les bords que l'autonne emporte feuille à feuille

Victor Hugo.
Да бѣжжжѣмъ вече отъ тука. Печални ми сж дѣнитъ.
Духътъ ми се да гасне, убоженъ отъ зѣнитъ,
Отъ токозъ тежѣти.
На, сѣмъ ми се види и пусто и уязвено,
Отъ чувства благородни сѣрдѣето ми е празно,
Отъ пламенни мечти.

Ил рѣдко се рѣшаватъ азъ лирата да земѣ
Армония и сладостъ имѣтъ икопѣи ми нѣмъ,
Ил стрѣтитъ, ний огнѣи.
Въ душа ми нѣмѣ саѣстѣтъ, на Бога нѣмѣмъ вѣра;
Задушенъ сжмъ и сѣмѣмъ въ тѣмъ тожѣ атмосфера
Ил сѣмъ имѣтъ лѣдѣжъ сѣмъ.
Зари ме не сжмѣмъ, ний силно, сѣмѣмъ чувство.
На окозъ е подлѣстъ, прѣсторѣи и искусство
Ил сѣмѣмъ и развѣжжжѣмъ.
Сѣрдѣето имѣтъ масѣи, образитъ се пишѣтъ,
Тукъ пѣтѣжжжѣмъ сжмъ пѣтѣжжжѣмъ, дѣтѣта не мирѣшатъ
Цѣвѣята сж отъ пѣтъ!

Щѣ бѣжжжѣмъ вече азъ, отъ тоя край коваренъ,
Дѣ зора ми не види ний Истокъ лѣжжжѣмъ.
Ил горски врѣжжжѣмъ;
Дѣ завѣстъ ме присѣдѣа и стрѣти нѣмѣи, дѣмѣи,
Ил дѣмѣи окръжжжѣмъ прѣстѣи вѣжжжѣмъ
Ил подѣи прѣжжжѣмъ.

Вечъ искамъ миръ да найжжжѣмъ, и сѣмъ да забравѣмъ
О, дайте ми свобода, изъ нѣмѣи дѣжжжѣмъ,
Ил нѣмѣи жѣмъ глѣжжжѣмъ,
Дѣ нѣмѣи шумъ и хора, изъ нѣмѣи пустѣи,
Давно да се изѣжжжѣмъ отъ тоя прѣжжжѣмъ и тѣмъ,
Отъ тозъ нечѣстъ изѣжжжѣмъ!

Ил тако щѣмъ запѣжжжѣмъ безгрѣжжжѣмъ и на вода,
Сѣмъ пѣтѣжжжѣмъ подъ приказѣмъ, на Бога щѣмъ сѣмъ
Обивѣжжжѣмъ, илѣжжжѣмъ;
Че жѣмѣмъ сжмъ свѣтѣи, сѣрдѣето подѣжжжѣмъ,
Фантазѣмъ грѣжжжѣмъ, духътъ се укрѣжжжѣмъ
Въ тѣмъ край свѣжжжѣмъ.

Тѣмъ нѣмѣи Бардѣмъ ирачѣмъ далѣжжжѣмъ отъ очѣи хорскѣи
Сѣмъ нѣмѣи подъ свѣтѣи, прѣи брѣжжжѣмъ морскѣи.
Ил тоя мѣмъ нѣмѣмъ,
Ил тѣмъ зѣмѣи чѣмѣи на лирата жу зѣмѣи,
Сѣмъ свѣжжжѣмъ съ зѣмѣи, съ шумѣмъ на океана,
Ил съ бурнитъ горскѣи рѣжжжѣмъ.

О планини свѣжжжѣмъ! о, вий гори балканскѣи,
Вий стрѣи испѣмъ, вий степѣи гѣжжжѣмъ;
На сѣмѣмъ небѣжжжѣмъ,
Кѣмъ пѣтъ сѣмъ дѣжжжѣмъ, ний стрѣмѣмъ се носѣи,
Кѣмъ врѣжжжѣмъ ний свѣжжжѣмъ, дѣмѣи оръжжжѣмъ гѣжжжѣмъ
Ил духа Акѣжжжѣмъ!

Жѣмъ бѣжжжѣмъ азъ да фракѣи и тѣмъ при пѣтъ да дожжжѣмъ,
Вѣмъ вѣмѣмъ обѣмъ, имѣмъ нашѣа природа
Сѣмъ прѣжжжѣмъ безъ брой!
Дѣмъ зѣмѣмъ вѣмѣмъ изъ пѣтѣжжжѣмъ жѣмѣмъ,
Дѣмъ свѣжжжѣмъ имѣмъ нѣмѣи дѣжжжѣмъ,
Дѣмъ прѣжжжѣмъ покой!

Дѣмъ здравѣмъ, сѣмѣмъ и зѣмѣмъ въ долинѣи мирѣшѣмъ,
Дѣмъ елѣмѣмъ прикѣмъ, зѣмѣмъ вѣжжжѣмъ;
Ил гѣмѣмъ гори!
Дѣмъ чѣмъ се водѣмъ; дѣмъ зѣмѣмъ се губѣи
Ил сѣмъ се сѣмѣмъ, цѣмѣмъ се и зѣмѣи
Врѣжжжѣмъ, лѣмѣи, зѣмѣи. . . .

Дѣмъ хубѣмъ е зѣмѣи и чудно е по пролѣтъ,
Дѣмъ прѣжжжѣмъ сѣмъ чѣмѣи, дѣмъ плачатъ и се зѣмѣмъ,
Разбѣжжжѣмъ сѣмѣмъ.
Дѣмъ пѣтѣжжжѣмъ сжмъ возѣмъ, гѣмѣмъ по зелѣни,
Небѣмъ по свѣжжжѣмъ, долинѣи по черѣни
Отъ рѣжжжѣмъ сѣмъ дѣжжжѣмъ;

Дѣмъ надъ сѣмѣмъ пѣтѣи, шо сѣмъ илѣмѣмъ приказѣмъ,
Дѣмъ оръжжжѣмъ се вѣмѣи, а пожежжжѣмъ нѣмъ изѣмѣмъ
Бѣжжжѣмъ дѣмѣи;
Дѣмъ въ сѣмѣмъ бѣмѣи и въ дѣмѣмъ грубѣмъ
Сѣмъ край очарѣмъ, нѣмѣи и хубѣмъ
За пѣмѣмъ очѣи. . . .

1 Февруарѣи 1877. И. В.

Ученици, който са подрѣжжжѣмъ дарѣмъ
въ бѣжжжѣмъ училищѣи тѣмъ, отъ Бѣжжжѣмъ.
Дружѣмъ въ Парѣжжжѣмъ, и зѣмѣмъ въ
пансиона на Тодора Пошѣжжжѣмъ, отъ 1876
Октомѣри 14ый.

Отъ Кисурѣ.
1. Ник. Дѣмѣмъ 5. Петръ Х. Никѣмъ
2. Мет. П. Стоѣмъ 6. Иванъ Донѣмъ
3. Христо Нягѣмъ 7. Вѣжжжѣмъ
4. Нягѣмъ Христѣмъ

Отъ Коприѣжжжѣмъ.
8. Кост. П. Иванѣмъ 10. Тодоръ Филипѣмъ
9. Рашѣмъ П. Донѣмъ

Отъ Перѣжжжѣмъ.
11. Никола Петѣмъ 13. Атанъ Пѣжжжѣмъ
12. Ангѣмъ Сѣжжжѣмъ

Отъ Цирѣжжжѣмъ.
14. Тодоръ Петѣмъ 16. Манѣмъ Атанѣмъ
15. Васѣмъ Витѣмъ

Отъ Браѣжжжѣмъ.
17. Христѣмъ Ангѣмъ

Отъ Сѣмѣмъ.
18. Гарѣмъ Рашѣмъ

Отъ Бѣжжжѣмъ.
19. Ангѣмъ Атанѣмъ

Отъ Панѣжжжѣмъ.
20. Сѣмъ Дѣжжжѣмъ 21. Васѣмъ Тодорѣмъ.

Ученици и учѣмъ испѣжжжѣмъ
Въ Ескѣ-Загрѣмъ монѣмъ 52
Въ Казѣмъ монѣмъ 48
Въ Хѣмъ монѣмъ 39
Въ Хѣмъ монѣмъ 8
Въ Чѣмъ монѣмъ 30
Въ Чѣмъ монѣмъ 15

Единъ кредѣмъ отъ три хиляди лири са
отворѣмъ за генералъ Игнатѣмъ отъ рускѣмъ
министѣмъ на дѣмѣмъ уединѣмъ отъ прѣжжжѣмъ
банѣмъ въ Вѣмъ; прѣжжжѣмъ са сѣмъ-

Споредъ вѣмѣмъ вѣстници егѣпѣскитъ
подкарѣмъ, казуватъ, че въ врѣмѣ на войнѣи
привѣмъ на Портѣмъ войска отъ тридѣмъ
хиляди души, агузѣмъ князъ 500,000
лири стерлинѣи.

Единъ кредѣмъ отъ три хиляди лири са
отворѣмъ за генералъ Игнатѣмъ отъ рускѣмъ
министѣмъ на дѣмѣмъ уединѣмъ отъ прѣжжжѣмъ
банѣмъ въ Вѣмъ; прѣжжжѣмъ са сѣмъ-

Казувавъ, че Портата е поискала офици-
ано отъ вѣмѣмъ-унгарскѣмъ правителство по-
тѣжжжѣмъ за съжжжѣмъ на аустѣмъ-
унгарскѣмъ войска на границитъ,

Споредъ вѣмѣмъ вѣстници егѣпѣскитъ
подкарѣмъ, казуватъ, че въ врѣмѣ на войнѣи
привѣмъ на Портѣмъ войска отъ тридѣмъ
хиляди души, агузѣмъ князъ 500,000
лири стерлинѣи.

Единъ кредѣмъ отъ три хиляди лири са
отворѣмъ за генералъ Игнатѣмъ отъ рускѣмъ
министѣмъ на дѣмѣмъ уединѣмъ отъ прѣжжжѣмъ
банѣмъ въ Вѣмъ; прѣжжжѣмъ са сѣмъ-

Казувавъ, че Портата е поискала офици-
ано отъ вѣмѣмъ-унгарскѣмъ правителство по-
тѣжжжѣмъ за съжжжѣмъ на аустѣмъ-
унгарскѣмъ войска на границитъ,

Споредъ вѣмѣмъ вѣстници егѣпѣскитъ
подкарѣмъ, казуватъ, че въ врѣмѣ на войнѣи
привѣмъ на Портѣмъ войска отъ тридѣмъ
хиляди души, агузѣмъ князъ 500,000
лири стерлинѣи.

Единъ кредѣмъ отъ три хиляди лири са
отворѣмъ за генералъ Игнатѣмъ отъ рускѣмъ
министѣмъ на дѣмѣмъ уединѣмъ отъ прѣжжжѣмъ
банѣмъ въ Вѣмъ; прѣжжжѣмъ са сѣмъ-

довѣжжжѣмъ че генералъ ще отидѣи въ авѣ-
стрѣмъскѣмъ столицѣи.

Мюспрѣжжжѣмъ Ахмѣмъ Хамѣмъ паша, Ко-
манѣмънтѣи на войска въ Сѣмѣмъ, опрѣ-
дѣмъ са министѣмъ на полицѣмъ, имѣмъ
Оперъ Фѣжжжѣмъ паша, който са опрѣжжжѣмъ
важѣмъ въ Кои.

Стихотвореніе.

Поетъ
O poètes sacrés cehevels sublimes
Allez, et repandez vos âmes sur les cimes,
Sur les deserts pieux où l'esprit se recueille
Sur les bords que l'autonne emporte feuille à feuille

Victor Hugo.
Да бѣжжжѣмъ вече отъ тука. Печални ми сж дѣнитъ.
Духътъ ми се да гасне, убоженъ отъ зѣнитъ,
Отъ токозъ тежѣти.
На, сѣмъ ми се види и пусто и уязвено,
Отъ чувства благородни сѣрдѣето ми е празно,
Отъ пламенни мечти.

Ил рѣдко се рѣшаватъ азъ лирата да земѣ
Армония и сладостъ имѣтъ икопѣи ми нѣмъ,
Ил стрѣтитъ, ний огнѣи.
Въ душа ми нѣмѣ саѣстѣтъ, на Бога нѣмѣмъ вѣра;
Задушенъ сжмъ и сѣмѣмъ въ тѣмъ тожѣ атмосфера
Ил сѣмъ имѣтъ лѣдѣжъ сѣмъ.
Зари ме не сжмѣмъ, ний силно, сѣмѣмъ чувство.
На окозъ е подлѣстъ, прѣсторѣи и искусство
Ил сѣмѣмъ и развѣжжжѣмъ.
Сѣрдѣето имѣтъ масѣи, образитъ се пишѣтъ,
Тукъ пѣтѣжжжѣмъ сжмъ пѣтѣжжжѣмъ, дѣтѣта не мирѣшатъ
Цѣвѣята сж отъ пѣтъ!

Щѣ бѣжжжѣмъ вече азъ, отъ тоя край коваренъ,
Дѣ зора ми не види ний Истокъ лѣжжжѣмъ.
Ил горски врѣжжжѣмъ;
Дѣ завѣстъ ме присѣдѣа и стрѣти нѣмѣи, дѣмѣи,
Ил дѣмѣи окръжжжѣмъ прѣстѣи вѣжжжѣмъ
Ил подѣи прѣжжжѣмъ.
Вечъ искамъ миръ да найжжжѣмъ, и сѣмъ да забравѣмъ
О, дайте ми свобода, изъ нѣмѣи дѣжжжѣмъ,
Ил нѣмѣи жѣмъ глѣжжжѣмъ,
Дѣ нѣмѣи шумъ и хора, изъ нѣмѣи пустѣи,
Давно да се изѣжжжѣмъ отъ тоя прѣжжжѣмъ и тѣмъ,
Отъ тозъ нечѣстъ изѣжжжѣмъ!

Ил тако щѣмъ запѣжжжѣмъ безгрѣжжжѣмъ и на вода,
Сѣмъ пѣтѣжжжѣмъ подъ приказѣмъ, на Бога щѣмъ сѣмъ
Обивѣжжжѣмъ, илѣжжжѣмъ;
Че жѣмѣмъ сжмъ свѣтѣи, сѣрдѣето подѣжжжѣмъ,
Фантазѣмъ грѣжжжѣмъ, духътъ се укрѣжжжѣмъ
Въ тѣмъ край свѣжжжѣмъ.

Тѣмъ нѣмѣи Бардѣмъ ирачѣмъ далѣжжжѣмъ отъ очѣи хорскѣи
Сѣмъ нѣмѣи подъ свѣтѣи, прѣи брѣжжжѣмъ морскѣи.
Ил тоя мѣмъ нѣмѣмъ,
Ил тѣмъ зѣмѣи чѣмѣи на лирата жу зѣмѣи,
Сѣмъ свѣжжжѣмъ съ зѣмѣи, съ шумѣмъ на океана,
Ил съ бурнитъ горскѣи рѣжжжѣмъ.

О планини свѣжжжѣмъ! о, вий гори балканскѣи,
Вий стрѣи испѣмъ, вий степѣи гѣжжжѣмъ;
На сѣмѣмъ небѣжжжѣмъ,
Кѣмъ пѣтъ сѣмъ дѣжжжѣмъ, ний стрѣмѣмъ се носѣи,
Кѣмъ врѣжжжѣмъ ний свѣжжжѣмъ, дѣмѣи оръжжжѣмъ гѣжжжѣмъ
Ил духа Акѣжжжѣмъ!